

ဝန်ရင်း

Read on the move

လရောင်ကျွန်းရင်

ကျွန်တော်တို့နဲ့ မစံပယ်

铃兰

အခန်း(၁)

“ကိုတရုတ်ကြီး”

“ဘာတို့...”

“ခင်ဗျား ဒါလေးတောင် မကူညီနိုင်ဘူးလား ...”

“ဟေ့ဒေါ့...”

“တကယ် မကူညီဘူးလား ...”

“ဘုန်းရိပ် ... မင်း ငါ့ကို ပြဿနာ မရှာနဲ့ နော် ... ငါ့ကို ကိုကြီးသေ
င်းက သေချာမှာ ခဲ့တာ ..”

“မှာ ခဲ့တော့ ဘာဖြစ်လဲဗျာ .. သူ့သမီးက သမိုင်းဝင်ရုပ်ထုလည်း မဟုတ် ... ရတနာမြေပုံလည်း မဟုတ်၊ ခင်ဗျား ဒီလောက် အခန်းရှေ့မှာ ကန့်လန့်အိပ်ပီး ပြူးပြဲစောင့်နေစရာမလိုပါဘူး ...”

“ဟေ့အေး ဘုန်းရိပ် ... ငါ့ကို ဆွယ်တရားမဟောနဲ့ ... ကိုကြီးသော
င်းကို ငါကြောက်တယ် ... လုံးဝ မဖယ်ပေးဘူးဆို မဖယ်ဘူးပဲ ...”

ပြောပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ဘုန်းရိပ်က
မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ထားသဖြင့် တရုတ်ကြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန်
ခေါင်းမီးခြုံပစ်လိုက်သည်။ ။

“ကိုတရုတ်ကြီး ခင်ဗျားကို ဒီထရော်လီအစုတ်ပြတ်ကြီး ပေးအိပ်

ထားတာ တော်တော်ဘဝငဲ့ခွေနေတယ် ဟုတ်လား ...”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲကွ ...”

တရုတ်ကြီးသည် ခေါင်းမီးခြုံထဲကနေ ပြန်အော်သည် ။ ရွာထိပ်မီးကင်းကနေ ညကိုးနာရီထိုးသည့် သံချောင်းသံကြောင့် သူတို့ အသံ ခဏ တိတ်သွားကြပြီး ...

“ကိုတရုတ်ကြီး ...”

“ဟေလကွာ ... ငါအိပ်မလို့ ...”

“ခင်ဗျားက ခင်ဆုံကို အိမ်ရှေ့တံခါးကနေ စောင့်အိပ်နေတာနဲ့ စိတ်ချရပြီ ထင်နေတယ်ပေါ့ ...”

တရုတ်ကြီး ခေါင်းမီးခြုံ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်သည် ။ ညက မှောင်နေပေမယ့် မြင်တော့မြင်နေရတာပဲဖြစ်ကာ ဘုန်းရိပ်က ခါးထောက်ထားသဖြင့် ..

“ဘုန်းရိပ် ..”

“ပြော ..”

“မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...”

“ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ ..”

“မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့ ကွာ ... ငါ့မှာ ကိုကြီးသောင်း ပေးတာ ကျွေးတာလေးနဲ့ စားနေရတာပါ ..”

“ခင်ဗျားဆီက ဘယ်သူက မျှဝေပေးပါ တောင်းနေလို့ လဲ ..”

“ မဟုတ်ဘူး လေကွာ .. ငါ စောင့်ရှောက်ပေးရမယ့် မိန်းကလေးကို မင်းက ..”

“သူ့ကို ကူညီချင်တာလေ .. အဲဒီမိန်းကလေးက သူ့ချစ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လွန်းလို့ အထဲမှာ ငိုနေတာ ခင်ဗျားသိလား ...”

“ဒါ လူငယ်တွေသဘာဝပဲကွ ... မိဘက မတော်ဘူးထင်လို့ တားတယ် ... သူတို့ နားမလည်သေးလို့ ငိုတာပေါ့ ...”

“အခု ... သူ့အဖေမရှိတုန်း ခဏလောက် သူတို့ စကားပြောမှာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ ..”

“ဘုန်းရိပ် ...”

“ခေါ်ပြန်ပြီ ...”

ကျွတ်ခနဲ ရှုံ့မဲ့သွားကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားကို လာညှိနေတာ ဘုန်းရိပ် ... အခု ဒီနားက ခဏဖယ်ပေးမှာ လား မပေးဘူးလား ...”

“မင်းက ဓားပြတိုက်သလိုပါလား ...”

“မေတ္တာရပ်ခံနေတာ ...”

“မှတ်သားစရာပါပဲ မောင်မင်းကြီးသားရယ် ..”

“နောက်မှ မှတ်ဗျာ ... တော်ကြာ ဘကြီးသောင်း ပြန်ရောက်လာဦးမယ် ..”

“မင်းက .. သူများကိစ္စပါဝင်ကူညီရတာ တော်တော်ဝါသနာကြီးပါလား..”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖျောက်မရတဲ့ အကျင့်..”

“အေး ... ငါကလည်း စားထားတဲ့ ထမင်းအတွက် သစ္စာရှိရမယ်ဟေ့

...အိပ်ပြီ ..”

ပြောကောင်းဆိုကောင်းဖြစ် လာပြီးမှ တရုတ်ကြီးက စောင်ခေါင်းမီး ခြုံသွားပြန်သည်။ ။

“တောက် ...”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တောက်ခေါက်ရင်း ခါးထောက်မိလိုက်သည်။ ။ တရုတ်ကြီးက သူ တောက်ခေါက် သံကို ကြားသွားကာ ..

“ရှောလီးပဲ ဘုန်းရိပ် ရေ ... မင်း ဝါသနာကိုတော့ ငါကတော့ ပါရမီ ဖြည့်မပေးနိုင်ဘူး ... ရှောလီး ဝှတ်တပိုင် ...”

“ပြောချင်လည်း ပီပီသသပြော ... ဟွန်း ... သူများ ချစ်သူတွေကို စာနာရကောင်းမှန်းမသိတာ ခင်ဗျား ဒီည သတိထားအိပ် ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟိ .. ဟိ ..”

ခေါင်းမီးခြုံထဲကနေ ဘယ်လိုတွန့်လိမ်ပြီး သံစုံမည်အောင် ရယ်နေသည် မသိ ..။ ဘုန်းရိပ်ကတော့ သူ့ရယ်သံကို ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ရင်း တရုတ်ကြီး အိပ်ရာနဲ့ ဘေးဆီ အထက်အောက်ကို ကုန်းကွကြည့်ရှုပြီး ..

“အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေဗျာ ...”

“ဟိ ဟိ ... ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ... ဟီး ... ဟီး ...”

သူထွက်လာတာနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် စောင့်နေသည့် ငထွားက ထခုန်မတတ်ကြုံဆို ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ဘုန်းရိပ် ..”

“တွေ့ဖို့ ပြင်ထားလိုက် ...”

“ဟာ ... ဟုတ်လှချေလား၊ ကိုတရုတ်ကြီးက ဒါဆိုဒါ ငကပ်ကြီး မင်း ကိုတော့ ...”

“လုံးဝ ပြောမရဘူး ..”

“ဟင် ...”

သစ်ရွက်ကြိုကြားက အလင်းပျောက်တို့ နှင့် နောက်ထပ်ရောက်လာ သော အောင်ကြီးနှင့် ချမ်းသာတို့ ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုကြည့်၍ ဘာနား ထောင်ရမှန်းမသိဖြစ်နေကြကာ ..

“ဘယ်လိုလဲ ... ကိုတရုတ်ကြီးက ..”

“မသိပါဘူးကွာ ... တွေ့ရမယ်ပြောလို့ ဝမ်းသာသွားတာ ...ပြောတာ မလည်း မရခဲ့ဘဲနဲ့ ..”

ရှုံ့မဲ့နေကြသည့် အောင်ကြီးတို့ ကိုကြည့်ကာ ဘုန်းရိပ်က ကျွတ်ခနဲ ခေါင်းခါ၍ ...

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ... ဘုန်းရိပ်ပါ ...”

“ဟင် ... ဒီလိုလား ...”

“အေး ... အားကိုပါတယ် ... လုပ်ပါဦးကွာ ... ငါ ခင်ဆုံနဲ့ ဒီညမှ စ ကားပြောခွင့်မရရင် ငါတို့ တစ်သက်လုံးဝေးရတော့မယ့်ကိန်း ဆိုက် တော့မှာ ...”

“ဪ ... နေစမ်းပါဆိုမှ နားငြီးလိုက်တာ ...”

“မင်းက နားငြီးနေ ... ခုပဲ ကိုးနာရီကျော်နေပြီကွာ .. တောင်ပိုင်းမှာ ဆေးသွားကုပေးနေတဲ့ သူ့အဖေပြန်လာရင် ...”

“ဒီည ဘကြီးသောင်း ပြန်လာနိုင်ရင် ကံကောင်းပဲ ...”

“ဟေ ! ...”

“အစောဆုံး ပြန်လာရင်လည်း ညဆယ့်နှစ်နာရီ ဝန်းကျင်လောက်မှ ဖြစ်မယ် ... “

“မင်းက သေချာလှချေလား ...”

“ပြန်လာရင် လှည်းဝင်ရိုးသံကြားရမယ် .. ဓာတ်မီးရောင်ကို လှမ်းမြင်ရမယ် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီးဆိုတော့ တောင်ပိုင်းကလူကြီးအိမ်က ဆေးဆရာကို ဒီတိုင်းပြန်ပို့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လှည်းနဲ့ ပြန်လာမှာ ...”

“တော်ချက်ကတော့ကွာ ...”

“အဲဒီတော့ အခု ငါတို့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ..”

“ငါ အချက်မပေးမချင်း ထွက်မလာကြနဲ့ အေးဆေးနေ ..”

“ဟာ ... ဘယ်နှစ်နာရီကျမှ လည်း ...”

“မစောင့်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ...”

“စောင့်ပါ့မယ် ...”

ဘုန်းရိပ်က သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း ပုဆိုးရဲ့ အောက်ဖျားနှစ်စကို ကိုင်၍ လျှောက်ထွက်သွားတာတလွှားလွှား ...

“သွားပြီ ...”

“ဘာသွားတာလဲ ငထွားရာ၊ ဘုန်းရိပ်ကြံရင် ဘူးစင်တစ်စင်လုံးတောင် မခံနိုင်ဘူး ... မသိတာကျလို့ ...”

သရဲစောင့်ပါသည် ဆိုသည့် ဘူးစင်လည်း ဘုန်းရိပ်ရဲ့ အကြံတစ်ချက်မှာ တစ်သက်ခံသွားရတာ ဘယ်အခါမှ ဝဝေဆောဆာ နလံမထူခဲ့ရှာ

..

သူတို့ လူစု ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီးဆို နီးစပ်ရာ လူတွေ
မျက်ခုံးလှုပ်ကုန်ကြ၏။ ရွာလူကြီးက ဘာမှန်းမသိသေးဘဲလည်း ကြိမ်း
ဝါးတတ်သေးသည် ။

“မင်းတို့ ကောင်တွေ ပွေပွေရှုပ်ရှုပ်တွေ လုပ်တတ်တာ သတိထား၊
အပြစ်ရှိလာရင် ငါ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ” ... တဲ့ ...။

လူကြီး ကြိမ်းတိုင်းလည်း သူတို့ က ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ် မပျက်ရှိ
ကာ ...

ဘာဖြစ်လဲ ... ခွင့်မလွှတ်တာက နောက်မှ ... လုပ်ချင်တာ လုပ်ရရင်
ပြီးပြီ..။

* * *

အခန်း(၂)

“ကြည့်ပါဦး ဘကြီးကြွက်ရယ် ... ကျွန်တော့်ကို သရဲကုတ်လိုက်တာ နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး ... ဟီး ... ဟီး ..”

“ဟာ ... ဒီကောင်ကလည်း တစ်မျိုး ... မင်း အသံကြီး တိတ်တိတ် နေစမ်းပါ ... ဘယ်မှာ လဲ ... ဘုန်းရိပ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါလေး မရောက်သေးဘူးလား ..”

“ခေါ်ထားတယ် သူကြီး ... မရောက်သေးဘူး ...”

“ဘုန်းရိပ်လား ... ဒီအချိန် သူ့ကို ခေါ်ထုတ်လို့ ကတော့ အိပ်ရာမှာ ငှက်တုတ်ငိုက်တာ နာရီ ဝက်လောက်၊ ရေစည်ဘေးမှာ သွားတိုက်တံကို ကိုင်ပြီး ငိုက်မှာ က နာရီဝက်၊ အဆင်မသင့်ရင် ရေ စည်ဖက်ပြီး အိပ်နေမှာ တွေလည်း ရှိသေးတယ် ...”

“ဟဲ့ ... ခတ္တာမ .. နင်က သိလှချေလား ...”

“သိတာပေါ့ သူကြီးရယ် ... သူ့အိမ်ခေါင်းရင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ မီးဖိုချောင်က ကပ်လျက်၊ သူတို့ ရေစည်နဲ့ ကျုပ်တို့ ရေစည်ကလည်း ...”

“တိတ်စမ်း ... တိတ်စမ်း ... မလိုချင်ဘူး၊ မျက်နှာသစ်ရ မသစ်ရ သစ်ရ ... ခု ချက်ချင်း ဆွဲ ခေါ်လာခဲ့ ..”

ရွာလူကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ရွာသားတစ်ချို့နှင့် စည်ကားနေ၏။ ဒီလိုပဲ ဘုန်းရိပ်တို့ တစ်ခုခု အပြစ် ကျူးလွန်ခဲ့ပြီဆို ဘယ်လို ဘယ်ပုံဆိုတာ

သိချင်ကြသည့် လူတွေက ရှိတဲ့ အလုပ်တွေ ပစ်ထားခဲ့ပြီး အချိန်ကုန်ခံပြီး လာကြည့်ကြတာပင် ...။

ရွာလူကြီး ဦးဌေးကြွယ်ကလည်း အပိုအလုပ်ရှုပ်နေရသည့် အဖြစ်ကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေတော့သည် ။

“တော်တော် အလုပ်ရှုပ်တဲ့ ကောင်တွေကွာ ... ငါ့ရွာမှာ ငါ့အဘိုးအဘွားလက်ထက်ကတည်းက က ဘာပြဿနာမှ အကျယ်တဝင့် ဖြေရှင်းရတာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒီကောင်တွေကျမှ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီးကြွယ်ရယ် ... ဘုန်းရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင် တော်တော်ကို လွန်တာပါဗျာ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ကျောကုန်ကြီး တလှန်လှန်နှင့် တရုတ်ကြီးက မကြီးမငယ်နဲ့ မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုတရုတ်ကြီး ကျောကုန်းမှာ လက်သည်းရာကြီးပဲ ...”

“မဟုတ်လောက်ပါဘူး မိအေးရယ် ... သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ အသေအကြေ ထွက်ပြေးပြီး လဲကွဲ ပွန်းရှကုန်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ...”

“အောင်မယ်လေး မဟုတ်ပါဘူဆိုမှ ဗျာ ...”

တရုတ်ကြီးက ကြည့်ချင်တဲ့ လူတွေဘက်ကို ကျောကုန်းကြီးလှည့်ပြသည် ။ စုတ်သပ်သနား နေကြရင် အကောင်း ...၊ မဟုတ်လောက်ပါဘူး လို့ ပြောသံကြားလိုက်တာနှင့် အသဲပြဲနှင့် ပြန်အော်တော့သည် ။

“ကျုပ်က သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ မှန်းသိတာနဲ့ သံခူတင်ပေါ်က ဆင်းပြေတာ ... အဲဒါ သရဲက နောက်ကနေ တွန်းလိုက်တာဗျာ ...”

“ဟုတ်လို့ လား ... ဦးတရုတ်ရယ် ...”

“မိညို ... ငါ တကယ်ခံလိုက်ရတာနော် ... ဒါတွေ ငါ ချော်လဲလို့ ရခဲ့
တဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ...”

လက်တံတောင်ဆစ်နဲ့ လက်ဖျံတွေမှာ ပွန်းရှသွေးစို့နေတာတွေအပြင်
ငှက်နှစ်ဖက်ကို လှန်ပြတော့လည်း ပေါက်ပြဲသွေးထွက်နေ၏။

တိတ်စမ်းလို့ အမိန့်ပေးနေပေမယ့် လှန်လှောပြနေတော့လည်း ဦး
ဌေးကြွယ် မျက်လုံးတွေ က ဒဏ်ရာတွေကို ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်ကာ
...

“တောက် ... ဒီကောင်တော့ ...”

ဘုန်းရိပ်ကိုပဲ စိတ်တိုနေမိ၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဘုန်းရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်ပဲ ဘကြီးကြွယ် ... ဒီကောင်
လေးပြောသလို တကယ် လုပ်တာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဆုံကိုလည်း ဟိုဥစ္စာ ...
”

“တရုတ်ကြီး ငါမမေးဘဲ မင်းဘာမှ မပြောနဲ့ တိတ်စမ်း ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုသူတွေသာ များ လာသည် ။ ဘုန်းရိပ်က ပေါ်မလာ
ပေ ..

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီ သူကြီး ..”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ငထွားနဲ့ ချမ်းသာတို့ က လက်နှစ်ဖက်စုံချပြီး
ထပ်ဆုပ်ထားကာ ကုပ် ချောင်းချောင်းပုံတွေနှင့် ဘေးကပ်ရပ်လိုက်ကြ
၏။

“ဘယ်မှာ လဲ ဘုန်းရိပ် ..”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ..”

လူတန်းရှည်ရဲ့ နောက်မှာ ဘုန်းရိပ်က ပုဆိုးခြေဖျားတိုက်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီအပြာကွက်ကို အပေါ်ကြယ်သီးနှစ်လုံး ဖြုတ်ဝတ်ထားသည်။ ။

ဆံပင်က လှိုင်းတွန့်ရှိသဖြင့် အုပ်ထူသည်။ ။ ပြီးတော့ ဂုတ်ထောက် ခွေဝိုက်နေတာလည်း ရှိ၏။ ထိုဆံပင်ကို မိန်းကလေးတွေသုံးသည့် ဘီး ကုတ်နှင့် သိမ်းတင်ထားတတ်သဖြင့် ထိပ်မှာ ဆံပင်က ပွနေသည်။ ။

နဖူးပေါ် ဖရိုဖရဲပြန်ကျသည့် ဆံပင်တချို့နှင့် သူ့ပုံစံကို မြင်ရတိုင်း မျက်လုံးထဲမှာ ဘာဖြစ် သွားမှန်းကို မသိဘဲ ခုလည်း သူကြီးမျက်နှာပို၍ ရှုံ့မဲ့သွားကာ ..

“လာစမ်းပါ .. ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့စမ်းပါ။ မင်း နာမည်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်း နေရတာ .. ငါသာ ရဲမှူးဆိုရင် ရာထူးတိုးနေလောက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... အားလုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးတွေပါပဲ ...”

“ဘာကွ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော် ပြဿနာအကြီးကြီး မရှာခဲ့တာကို ပြောတာပါ ..”

“လာ ... ခု မင်း ငါ့ရှေ့ကို လာခဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဘုန်းရိပ် ရောက် လာပြီဆိုကတည်းက အားလုံး ပြုံးစိစိတွေဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ။ ခုနက ငိုယို အော်ဟစ်နေသည့် တရုတ်ကြီးကတော့ ကျောလှန်ထားသည့် အင်္ကျီကို ပြန်ဆွဲချကာ ဘုန်းရိ

ပ်ထိုင် ဖို့ ဘေးကို နေရာရွှေ့ပေး၏။

“ခင်ဗျားပဲ ထိုင်ပါ ... ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုဖို့ မလိုပါဘူး ..”

“ဘာကွ ... ငါက မင်းကို ကြိုတယ် ဟုတ်လား...”

“ဟေ့ ... တော်ကြတော့ ...”

ဦးဌေးကြွယ်က ညာဘက်အင်္ကျီလက်စရည်ကို ဆွဲတင်လိုက်ပြီး ထိုလက်တစ်ဖက်ကို စားပွဲ ပေါ် ခပ်မိန့်မိန့်တင်ကာ ...

“မင်းက ကိုသောင်းအိမ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ ...”

“တမင်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး ... မနက်စောစော ပဲပြုတ်နှစ်ဆယ်သား အော်ဒါယူဖို့ အဘွားစောကို သွားမှာ ရင်းနဲ့ ပါ ...”

သူကြီး မျက်နှာမဲ့သွားပြန်သည် ။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ တရုတ်ကြီးရဲ့ အိပ်ရာကို သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသွားပို့ထားတာလဲ ပြောစမ်း ...”

“သူ ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ခိုင်းတာ ဘကြီးကြွယ်... အထဲမှာ ခင်ဆုံ ..”

“တရုတ်ကြီး ...”

“ဗျ ...”

“မင်းကို မေးမှ ပြော ...”

ဘုန်းရိပ်နဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ပြောရပြီဆို ကိုယ်က မဦးလို့ မဖြစ်တာ ရွာထဲမှ တော်တော်များများ သိကြလေသည် ။ တရုတ်ကြီး အသည်းအသန် တိုင်ပုံကြောင့် တစ်ချို့ ရယ်ကြ၏။

“ဟိတ်ကောင် ပြော ... ကိုသောင်းမရှိတဲ့ အချိန် မင်းက တံခါးဖွင့်ခိုင်းတယ်ဆိုတာဘာလဲ ...”

“တံခါးဖွင့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော် မပြောခဲ့ပါဘူး ...”

“ဟိတ်ကောင် ... မင်း ... မင်း .. ပြောတာလေ ...”

“ကျွန်တော် ကိုတရုတ်ကြီးကို အဲဒီ ထရော်လီပေါ်က ဆင်းပေးဖို့ ပဲ ပြောတာပါ “

“ဘာကွ ...”

မလိမ်ပိုးမလိမ္မာ ကြွက်သေရုပ်လေးနဲ့ ကြည့်စမ်း ဒီကောင် ...

တရုတ်ကြီး မချင့်မရဲနှင့် ဘာမှ လည်း မပြောတတ်..

“ဆင်းခိုင်းပြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“ဘကြီးသောင်းက အဲဒီ ထရော်လီ ဘီးတစ်ဖက်မကောင်းလို့ ပြင်တတ်လား မေးဖူးလို့ ပါ၊ အဲ ...ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတတ်တော့ တမင်တကာ မရောက်ဖြစ်ဘူးလေ ...”

ဦးဌေးကြွယ် နှာခေါင်းကြီးပါ ရှုံ့ပွပွဖြစ်သွားသည်။ ။

“ရောက်တဲ့ အချိန် ဝင်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ..”

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူး သူကြီး၊ ဘကြီးကြွယ် အဲဒါ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ ခင်ဆုံနဲ့ ...”

“ဟေ့ကောင် ...”

ဦးဌေးကြွယ် စိတ်တိုသွားသည် ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နာမည်ကို သူခိုးအထုပ်ဖြေသလို ဖြည်ပြနေလို့ ရမလား ...

“မင်း ပါးစပ်ကို ငါ ဒီပန်းကန်လုံးနဲ့ ပိတ်ထားရမလား ပြော ...”

အကြမ်းသောက် ပန်းကန်လုံးကို ကိုင်ပြီး ရွယ်လိုက်တော့မှ တရုတ်ကြီး ပါးစပ်ပိတ်၏။ တရုတ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်နေသည့် ဘုန်းရိပ်မျက်နှာက သူကြီး မျက်နှာ သူ့ဘက်လှည့်လာ သည် နှင့် အော်တိုမစ်တစ် တည်၏။

“အဲဒါကို ကိုတရုတ်ကြီးက အိပ်ချင်နေပြီ လုံးဝ မဆင်းပေးဘူးလို့ ပြောတာနဲ့ စိတ်တိုပြီး အငြင်းအခုံဖြစ်ကြတာပါ သူကြီး၊ သူက သူ့ကို အပိုင်ပေးထားတဲ့ ထရော်လီပေါ်ကနေ လုံးဝမရွေ့ ပေးဘူးပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်က ရွေ့အောင်လုပ်ပြတာ ...”

“ဒါနဲ့ ပဲ သီချိုင်းကုန်းထိ ဘာလုပ်တာလဲ ...”

“အဲဒါက ပျက်နေတဲ့ ဘီးတစ်ဖက်ကို ကျွန်တော်ပြင်ပြီးတာ ဘကြီးသောင်းပါ သိသွားအောင် တွန်းပြရင်း သူ့ကို ...”

“မင်း လူတစ်ယောက်လုံးကို အဲဒီထိကွာ ...”

“သူက လုံးဝမဖယ်ပေးဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော့်မှာ အလေးခံပြီး တွန်းသွားရတာပါ။ လမ်းမှာ လည်း ခင်ဗျား ဆင်းစမ်းပါ လို့ တွန်းထိုးနှိုးပါတယ်၊ လုံးဝကို မထလို ပါ သူကြီး”

“ဟုတ်လဲ .. မဟုတ်ဘဲနဲ့ ... မင်း ... မင်းနော် ...”

“အခု ထရော်လီ ဘီးတစ်ဖက်က တစ်ကယ်ကောင်းသွားတာလား ..”

“မကောင်းဘူး သူကြီး ... ဒီတိုင်းပဲ ...”

“ကျွန်တော့်ကို ဘကြီးသောင်း ပြထားတဲ့ ဘက်ကတော့ ကောင်းသွားပါပြီ၊ ကျန်နေရင် တော့ အဲဒါ သူ့ဘာသူ သီချိုင်းကနေ

ကြောက်အားလန့်အား တွန်းပြေးလာလို့ ဖြစ်တာပဲနေမှာ ”

“ငါ နောက်တစ်ခေါက်ကျမှ ကိုကြီးသောင်းအိမ်က စာရင်းငှား လင် မယားနဲ့ သွားပြန်ယူတာ ကွ၊ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ မဟုတ်ဘူး ၊ သူကြီး ... ဘကြီးကြွယ် ...”

“ဟာကွာ ... ရှုပ်နေတာပဲ တိတ်တော့ ...”

“ဘကြီးကြွယ် ဟာ ... ကျွန်တော်ပြောရင် တိတ်တော့ချည်းပဲ ... အဲ ဒီကောင်လေး ပလီစီ ချောက်ချက်တွေ သိပ်ပြောတာ၊ သူ ပြောတိုင်း ..”

“အေး ... မင်းလည်း ငိုချင်းချတာကို လျှော့၊ မင်း ရောက်လာတာနဲ့ နားငြီးမှုက ပါပြီးသားပဲ တော်ကြတော့ ...”

“သူကြီး ... သူကြီး ကျွန်တော့်အိမ်က ဖိုးတရုတ် ဒီရောက်နေတာ လား ...”

ဦးသောင်းက မာဖလာကြီး လည်ပင်းမှာ ပတ်လျက် စိတ်မောနေပုံနဲ့ ရောက်လာ၏။ မေးလည်း မေးကာ ရှေ့ကို တိုးဝင် လာပြီး တရုတ်ကြီး ရဲ့ လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်ပြီးမှ ...

“အားလုံး အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်ခဲ့တာ သူ့အစား ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ် သူကြီးရယ်၊ ဒီကောင် အိပ်ပြီဆို အသေအိပ်၊ ပြီး တော့ ကယောင်ကတမ်းတွေ ထထ ပြောတာက ရှိသေးတယ်၊ အားလုံး ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ လာခဲ့ ပြန်မယ် ဟေ့ကောင် ...”

“ဘကြီးသောင်း .. ကျွန်တော်က ...”

“တော်ပြီ ... ထဆိုထ ... လာ လိုက်ခဲ့”

“ဘကြီးသောင်း ကျွန်တော့်ကို ကိုတရုတ်ကြီး စွပ်စွဲနေတာပြောသွား

ဦးလေ၊ ကျွန်တော်က တံခါးဖွင့်ပြီး ဘကြီးသောင်း သမီးကို ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... တော်တော့၊ အဲဒါတွေ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ထားလိုက်
၊ တောက် ... ဒီခွေး ကောင်တော့ ...”

ဦးသောင်း မျက်နှာကြီးနီနေကာ တရုတ်ကြီးကို တွန်းထိုးကြိမ်းမောင်းသွား၏။

“မင်း ... မင်း မှတ်ထား ခွေးကောင်လေး၊ ဒီတစ်ခါ မင်းနိုင်သွားပြီ
...”

အနားက ကပ်သွားရင်း လူကြီးမကြားအောင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောသွားသေးသည် ။ ဘုန်းရိပ်က စပ်ဖြဖြနှင့် မျက်နှာလွှဲလျှက် စိုက်ကြည့်နေသည့် သူကြီး၏ မျက်လုံးတွေနှင့် ဆုံ၏။

အားလုံး ရယ်ကာမောကာနှင့် ထွက်သွားကြလျှင် ...

“ဘုန်းရိပ် ..”

“ခင်ဗျာ ..”

“ခင်ဗျာကို ထားခဲ့ ... မင်း ဒီကိုလာဦး ..”

သူကြီး ဦးဌေးကြွယ် ဘာတွေပြောတော့မှာ ကို သိကာ၊ ဘုန်းရိပ်မျက်နှာကို လိုတာထက် ပိုမဲ့၍ ...

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် .. ဘကြီးကြွယ် ဘာပြောမလို့ လဲ၊ ကျွန်တော် နောက်ဖေးသွား ရင်းနဲ့ သူကြီးက ခုလာပါဆိုလို့ ထလာရတာ .. အား ..”

“ဪ ... မင်းက ... ဒါ ချက်ချင်း ထလိုက်ရတဲ့ ပုံပေါ့ ...”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ .. အခု ဆက်ရန်အသံပေးနေပြီ၊ ပြေးလုပ်လိုက်

ဦးမယ်နော် ... ဒါမှ မဟုတ် ဒီမှာ ပဲ ..”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ..”

အိမ်နောက်ဖေး ဝင်ပြေးဖို့ ပြင်လိုက်သည့် ခြေလှမ်းတွေကို ဦးဌေးကြွယ် ကမန်းကတန်း တားဆီးလိုက်ရသည် ။ ဗိုက်နှိပ်ရင်း ရှုံ့မဲ့ နေသည့် ဘုန်းရိပ်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိတ်တွေလည်း ပျက်ရကား ...

“သွား ... သွား ... ပြန်တော့ ...”

“ဟုတ် ...”

တစ်ချိုးတည်း လှည့်ပြေးသွားသည့် ကျောပြင်ကို ကြည့်၍ ခေါင်းတစ်ခါခါဖြစ်နေမိလျက် ..

“ဒီကောင်လေးတော့ ...ကျွတ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ .. ကိုကြွယ်”

သူကြီးကတော်က ရေနွေးအိုးကို ဗန်းထဲထည့်လာကာ အကြော်စုံပန်းကန်နှင့် ထမင်းဆီ ဆမ်းကို သမီးဖြစ်သူက နောက်မှာ ကိုင်လာ၏။

ဦးဌေးကြွယ် ရှေ့မှာ အားလုံး တည်ခင်းလိုက်ပြီးမှ မိသားစုသုံးယောက် ထိုင်လိုက်ကြရင်း ...

“ဒီကောင်လေးက အစအနောက်သန်တာပါ ကိုကြွယ်ရယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တလေးက မဆိုးရှာပါဘူး ...”

“အစအနောက်သန်တာလည်း တခြားလူကို ထိခိုက်စေတာ ကောင်းသလားကွ..”

တရုတ်ကြီး တကယ်ခံလိုက်ရတာကို သိသည် ။ ဒါပေမယ့်

ဘယ်လိုပြဿနာဖြစ်လာလဲ ဘုန်းရိပ် ချောင်ပိတ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ ...။

သူ့ထွက်ပေါက်အတွက် ဆင်ခြေတစ်ခုခုက အမြဲရှိနေတတ်ကာ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ဘွဲ့ရပညာ တတ်တဲ့ အထိ နေလာခဲ့သူမို့ အပြောအဆို ကလည်း ပီပီရီရီ ရှိပါတိ ...။

“ဘွဲ့ရ ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး မြို့မှာ အလုပ်လေးဘာလေး လုပ်နေပါ လား၊ အလကား ရွာပြန် လာပြီး မိဘကို ဒုက္ခပေးနေတယ်၊ တောက အ လုပ်လည်း မလုပ်ချင်ဘဲနဲ့ တောမှာ ပျော်နေတာ ကြည့်ပါလား ...”

“သူတို့ မိဘက လယ်ယာကျွဲနွားနဲ့ တိုက်နဲ့ တာနဲ့ ရှင်၊ ပြောရရင် ကျွန်မတို့ ထက်တောင် ချမ်း သာသေးတယ်၊ သူတို့ ရဲ့ သားလေး တစ်ယောက်အတွက်တော့ အလုပ်မလုပ်လည်း ငြိုငြင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ ဘုန်းရိပ်က ဒုက္ခပေးတဲ့ သားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး...”

“အေး ... မင်းက အဲဒီလိုထင်နေ၊ ဒီကောင်လေး ရွာပြန်လာတည်းက .. ဒီနေ့လိုမျိုး နေမထွက်ခင် ပြဿနာက အိမ်ရှေ့ရောက်နေတာကွ၊ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရတဲ့ ညတွေ ၊ ဘယ့်နှယ်ကွာ .. အုပ်စုဖွဲ့ ပွေကြတာ လွန်ကို လွန်လွန်းတယ်”

“အဖေကလည်း ဘုန်းရိပ်က ကူညီစရာရှိလည်း ကူညီပါတယ်”

“သက်ထား ..”

“ရှန် ..”

“ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား ...”

စိတ်ကတိုတော့ တိုသလိုပြောမိ၏။ လူကြီးမို့ လူငယ်တွေ ပါးစပ်ဟ လိုက်တာနဲ့ သိပြီးသား၊ တစ်ရွာလုံးမှ ရှိသမျှ မိန်းကလေးတွေ ဘုန်းရိပ်

ကိုဆို သဘောမကျတဲ့ မိန်းကလေးမရှိ ..။

အရပ်က မြင့်မြင့်မားမား၊ ရင်ဘတ်က ပွင့်သည် ။ အမြဲတမ်း ပုဆိုး ‘မ’ လမ်းလျှောက်တတ်ပေမယ့် ဘုန်းရိပ် ဖြတ်သွားပြီးဆို အိမ်ထဲက လိုက်ပြေးချောင်းကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ရှိ၏။

ဒီထဲမှာ ကိုယ့်သမီးချောင်းကြည့်နေတာကိုတော့ ဦးဌေးကြွယ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာဖြစ်သည် ။ ဖအေမို့ မျက်နှာလွဲနေခဲ့ရပေမယ့် နောက်ထပ် သတိထားပြီး အကဲခတ်မိတိုင်းမှာ အဖြေက ရှင်းနေ၏။

“ဒီနေ့ကိစ္စ ဒီကောင်လေး တမင်အရှောင်ကောင်းတာ၊ ခင်အံ့ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး သိက္ခာကျမှာ စိုးလို့ ဘာမှ သေချာမမေးလိုက်ရဘူး၊ ကိုသောင်းလည်း ဒါကြောင့် အမြန်ပြေးလာပိတ်တာပဲ...”

ဒေါ်သန်းသန်းက ရေခွေးကြမ်းငဲ့ပေးရင်း ပြုံးလိုက်တာ ...

“ငထွားနဲ့ ခင်ဆုံး ရည်ငံနေကြတာ တစ်ရွာလုံးသိကြတာ ကိုကြွယ်ရယ်၊ ငထွားက ဘုန်းရိပ် တို့ သူငယ်ချင်းပဲ လူငယ်တွေသဘာဝ ...”

“လူငယ်သဘာဝက သူများ သားသမီးကို အိမ်ထဲထိ သွားခေါ်ထုတ်ရမလား၊ သိသိကြီးနဲ့ ဒီကောင် အရှောင်ကောင်းသမျှ လွှတ်ပေးနေရတယ်”

ဘုန်းရိပ်ကို ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ထဲထဲဝင်ဝင် မမေးရဲပေ ..။ မမေးသင့်သည့် ကိစ္စပေမယ့် မေး လိုက်တာနှင့် ရွှေမင်းသားက မဖြေရဲတာ ဘာမှ မရှိ...။

တစ်ခါတစ်လေ ပုံပြင်အကိုးအကားတွေတောင် ပါတတ်သေးသည် ။

ဘယ်လိုနက္ခတ်နဲ့ မွေးလာတဲ့ ကောင်လဲ ...

အခန်း(၃)

“ဟဲ့ ... ငယ်ငယ်”

“ရှင် .. အရီး”

“နွားတွေ တင်းကုပ်ထဲမှာ ထားတာ နင်ပါ ရောအိပ်နေသလား ...”

“လာပါပြီ .. အရီးရဲ့ ...”

ငယ် ကမန်းကတန်း ထွက်လာတာပဲဖြစ်သည် ။ ဒါပေမယ့် နွားချေးခြောက်ပုံပေါ် ခြေတစ်ဖက်ကျကာ ကားခနဲချော်လဲ၏။ လဲကျမသွားအောင် ထိန်းရင်း အပြင်ထွက်လာကြည့်သည့် ဒေါ်မြ ရှင် ရှေ့ကို လေဟု နံစီးသည့် နှုန်းနှင့် ရောက်သွားခဲ့ပြီး ...

“အဲ ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ .. ဪ .. ငါ့ကို ဝင်တိုက်မိတော့မယ် ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် ..”

နွားနို့ညှစ်နေသည့် နေရာကနေ စမ်းရီက တစ်ခစ်ခစ်ရယ်ကာ ...

“မိငယ် ကိုဘုန်းကို လိုက်ချောင်းပြီး နွားချေးခြောက် (နချေးခြောက်) ပုံကို ခလုတ်တိုက်တာ အရီး .. ခစ် .. ခစ် ..”

“အယ် .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

ငယ် လက်ဝါးချင်း ပွတ်လိုက်၊ လည်ပင်းကုပ်လိုက်နှင့် ရှက်နေကာ ..

“မဟုတ်ဘူး အရီး .. အရီး ခေါ်လိုက်လို့ ...”

“ကဲ ... တော်ပါပြီအေ .. ညည်းလည်း ကျုပ်သားကို ပိုးလာတာ နှစ်နဲ့ ချီနေပြီ ... မမောသေးဘူးလား ..”

“အရီးကလည်း မဟုတ်ပါဘူးဆို ..”

“အေး .. မဟုတ်ရင်ပြီးရော၊ ကိုဘုန်းကို ရရင် ညည်းပဲ ပင်ပန်းမှာ ၊ ဒီ ကောင်လေးက ဘယ်အလုပ်ကိုမှ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ...”

“အမေနော် ... ကျွန်တော် ကြားတယ် ...”

အပြင်က ပြန် လာပြီး အပေါ်တက်သွားတာမို့ ဘုန်းရိပ်က လှေကား ထိပ်မှာ ရေသောက်နေရင်း လှမ်းအော်သည် ။ ဒေါ်မြရှင်က အပေါ်ကို လည်ပင်းလိမ်၍ မော့ကြည့်ပြီး ...

“ဪ .. ငါ့သားတော်မောင် တကယ်ပြန်ရောက်နေပြီကိုး၊ အမေက ကိုယ့်သားရဲ့ အတင်းတုတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှိအတိုင်းလေးပဲ ပြောပြနေတာပါ ...”

“အဲဒါကိုက မှားနေတာ အမေ ... အရှိအတိုင်းမှ မမြင်သေးဘဲ ..”

“ဟဲ့ ... ပေးလေ ..”

“အယ် .. ဟုတ် ..”

ငယ် ပါးစံအဟောင်းသားနှင့် မမြင်ရသည့် ဘုန်းရိပ်ကို အသံအတိုင်း လိုက်မော့ကြည့်သည် ။ ဒေါ်မြရှင်က လက်ဝါးဖြန့်နေပေမယ့် ကိုင်ထားသည့် ပိုက်ဆံကို ထည့်မပေးဘဲ ငေးနေဆဲ ..

“အဟွန်း .. အရီးကလည်း လန့်လိုက်တာ ..”

“အေးပေါ့ ... ညည်းက ငေးနေတာကိုး ..”

နွားတွေငှားခ ဒီနေ့ ရှင်းပေးရမှာ မို့ ငယ် က ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားသည့် ပိုက်ဆံလေးကို ကမန်းကတန်းနှင့် ပေးလိုက်ကာ ..

“အရီး .. ဟိုလေ ကြီးကြီးက ငါးထောင်တော့ ချန်ထားပေးပါတဲ့ ... အဲဒါကို ..”

“ကျုပ် သိပါတယ် ... မနက်က ညည်း ဒေါ်ကြီးနဲ့ ဈေးလေးမှာ တွေ့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဟဲ့ ... စန်းရီ .. နွားနို့ တစ်ပုလင်းထည့်ပြီး မကြော့အတွက် ပေးလိုက်ဦး၊ မနက်ကတွေ့တာ သူ သိပ်နေမကောင်းဘူးတဲ့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အရီး .. သမီး ထလို့ မရဘူးလေ၊ ပုလင်းယူလာပေးခိုင်းလိုက်ပါဦး ..”

“အေး ..”

ဒေါ်မြရှင်က ပိုက်ဆံရေတွက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ ..

“ငယ်ငယ်ရေ ခုနပဲ အပေါ်ကိုယူသွားတဲ့ ပုလင်း အဲဒါ သွားလှယ်ပြီး ယူလာခဲ့လိုက် ... သွား ..”

“ဟုတ် ..”

ဘုန်းရိပ်ရှိသည့် နေရာသွားရမည်ဆို ငယ်တို့ ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်ရပါ စေ ..၊ အိမ်ပေါ်ကိုရောက်တော့ ဘုရားခန်းရှေ့စားပွဲမှာ နွားနို့နဲ့ ပုလင်းကို မြင်သည် ။

ဒါပေမယ့် နို့ပုလင်းကို ကျော်၍ အင်္ကျီချွတ်နေသည့် ဘုန်းရိပ်ဆီကို တည့်တည့်သွားကာ ...

“ကိုကြီး ...”

“ဟင် ! ...”

ရုတ်တရက် နောက်က ရောက်လာသဖြင့် ချွတ်ပြီးသည့် အင်္ကျီကို လည်ပင်းမှာ ပြန်ပတ်ထားလိုက်ပြီး မေးဆတ်၍ ..

“ဘာလဲ ..”

“ကိုကြီးနဲ့ အစ်မခင်ဆုံနဲ့ ကြိုက်နေတာလားဟင်”

“ဟာ .. ပေါက်တတ်ကရ ..”

“တော်ပါသေးရဲ့ ..”

“ဘာတော်ပါသေးရဲကလဲ ..”

“ကိုကြီးတို့ ကြိုက်နေကြတာလို့ ကိုအောင်ကြီးက ပြောလို့ ..”

“ငါ့ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ .. ဒီမှာ ..”

ဘုန်းရိပ်က ပါးကွက်လေးနှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ ..

“အပြောအဆိုတွေ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင် ...”

“ငယ် ဘာပြောလို့ လဲ ..”

“နင် ဟိုမေး ဒီမေးတွေ လျှောက်လုပ်လို့ ဟိုက လျှောက်ပြောလိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင့်ကို သူများ တွေ ဝိုင်းဟားနေကြတာ မရှက်ဘူးလား ...”

“ဘာကိစ္စလဲဟင် .. ဘယ်သူတွေ ရယ်နေကြတာလဲ ..”

ပြောလိုက်ရင် ပြူးတူးပြဲတဲနဲ့ ရှင်ငယ်လေး ..။

မျက်တောင်က ကော့ကော့ မျက်လုံးလေးနက်နက်ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကျစ်ဆံမြီးလေး မတိုမရှည် လေးနှစ်ဖက် ကျစ်ချထားတိုင်း ကော်ပတ်ရုပ်လေးနဲ့ တူအောင် လှပါ၏။

ဒါပေမယ့် လူကောင်လေးက သေးသေးနွဲ့နွဲ့နှင့် သူမလေးက မိဘမဲ့ဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ စာဆိုလည်း ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံ ..

“ဒီမှာ ... မိငယ် ..”

“ဟင် ..”

“နင် ငါ့အကြောင်းတွေ လျှောက်စုံစမ်းမနေနဲ့ ..”

“မစုံစမ်းပါဘူး ..”

“အခု ငါ့ကိုတောင် လက်တို့ မေးနေပြီးတော့ နင် ..”

“လက်မတို့ ပါဘူး ဒီတိုင်းမေးတာပဲဟာ ..”

“ကဲ ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ ခုပြီးရင် ကြွတော့ ..”

“ငယ်ငယ် ...”

“ရှင် .. အရီး ..”

“မြန်မြန်ဆင်းခဲ့လေ .. ဟိုမှာ နို့တွေပြည့်နေပြီ ... ဪ .. ဒုက္ခပါပဲ ..

”

“ဟုတ် .. လာပါပြီ ..”

ချက်ချင် သတိဆွဲလိုက်သလို နွားနို့ပုလင်းကိုပြေးယူပြီး ဇလုံတစ်ခုထဲကို လှယ်ထည့်သည် ။ ဇလုံကို ကြောင်အိမ်လေးထဲ ထည့်ပိတ်ပြီးတာ

နှင့် ပုလင်းကို ယူပြီး ပြေးဆင်းသွားတာ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ အမြန်ကွက်
ရွှေ့ပစ်လိုက်သလိုပင် ..

သူမသည် ဘုန်းရိပ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တစ်ခါတလေ ယောင်
ယောင်မှားမှား ...

တစ်ခါတလေ ပိပိရီရိမြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြေးလွှားနေခဲ့လျက် အမြဲတ
မ်း ဘုန်းရိပ်ကို တွေးနေခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။ ။

ဣန္ဒြေသိက္ခာလေးနဲ့ ချစ်ရမှန်းလည်း မသိ ...။

* * *

အခန်း(၄)

“ဟဲ့ ... မိငယ် ..”

“ဟင် ...”

“နင်နဲ့ ကိုဘုန်းက ဘယ်လိုလဲ ..”

“ဟင် .. ဘာကို ဘယ်လိုလဲ ...”

“ဪ ... ခက်လိုက်တာ၊ နင်ပဲ အရီးမြဲနဲ့ ခင်တာ၊ အဲဒီအိမ်မှာ လည်း အမြဲဝင်ထွက်နေကျ ...”

“ပြီးတော့ ငါတို့ ကို စန်းရီပြောပါတယ် ငယ် ရယ်၊ နင်နဲ့ ကိုဘုန်း အခြေအနေကို အရီးမြဲ တောင် သိနေပြီဆို ...”

“ဟင် .. အဲဒါလား .. အဲဒါက ..”

“ဘာလဲ ... ညာချင်လို့ လား ... ဟွန်း .. မရဘူးနော် ..”

ရေတွင်းကုန်းမှာ မိန်းကလေးတွေဝေါင်းစုကာ ငယ်ကို အချွန်နဲ့ တွန်း ပို့နေကြ၏။ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် မျက်စပစ်ကာ ခပ်တည်တည် အထင်ကြီးဟန်လေးတွေ ပြင်ဆင်၍ ..

“အားကျလိုက်တာ ငယ် ရယ်၊ ငါတို့ ဆို ကိုဘုန်း မြို့ကပြန် လာပြီး တစ်သွေးတစ်မွေး ဖြူနု ချောသန့်လာတာကို ဒီတိုင်းပဲ ထိုင်ငေးနေရတယ်၊ နင့်ကို အခွင့်အရေးမျိုးများ မရခဲ့ပါဘူး ..”

“ဟုတ်ပဟယ် .. ဟဲ့ .. လှလွန်း၊ ငါ့အိုးလေးထဲ ရေဖြည့်ပေးစမ်းပါ၊
ငါးခေါက်ရှိနေပြီ ငါ့လက်နာလို့ ...”

“အေးပါ .. ထည့်ပေးပါ့မယ် ..”

မြောက်ပင့်ချွန်တွန်းကာ ခိုင်းလည်း ခိုင်း၏။ ဒီအကြောင်းကိုပဲ ဆက်
နေလျက် ...

“သူပြီးရင် ငါ့အိုးကို ဖြည့်ပေးနော် .. ငါကလည်း ခုပဲ
အားကျကြောင်း ပြောနေတာ၊ အရီးမြဲ နဲ့ အရီးကြော့တို့ ကလည်း
အရမ်းခင်ကြတာ၊ အရီးမြဲကလည်း သဘောတူပြီဆိုရင် ..”

“အဲ့လိုမဟုတ်သေးပါဘူး ဝိုင်းရယ် .. အရီးက ငါ့ကို ...”

“နင်က အလုပ်လုပ်တာ ဖင်ပေါ့သလားမမေးနဲ့ ၊ နင့်လောက်ခိုင်း
ကောင်းတာကို ... အဲလေ .. နင်က ချစ်စရာလေးဥစ္စာ .. အရီးက သ
ဘောတူတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဟ ..”

ရေဆွဲနေရင်း ငယ့်လက်လေးတွေ ရပ်သွားသည် ။ ဖြစ်နိုင်သလားဆို
တဲ့ အတွေးက အနားမှာ ရှိသမျှလူတွေကိုပါ မေ့၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ .. ဆွဲတင်လိုက်ပါဦး ရေပုံးကို .. အဲဒါ ငါယူမယ် ..”

“ဟာ ... ငါ့အိုးထဲထည့်မှာ ..”

မြောက်ပင့်ခိုင်းကြရင်း ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှာ တင်ထားသမျှ အိုး
တွေသာ ပြည့်သွားသည် ။ ဘေးက ဘောင်ခွေပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ကိုယ့်ရဲ့
ရေအိုးလေးကတော့ ဒီတိုင်းမို့ ..

“တော်ပြီဟာ .. ငါ့လက်တွေ နာနေပြီဟ ...”

“ဟာ ... ငါ့တစ်အိုးပဲ ကျန်တော့တာကို လုပ်ပါ၊ နင် ငါ့ကို ပုန်မကန်

နဲ့ နော် ငယ် ... ငါကမှ အကြံကောင်းပေးမလို့ တမင် နောက်ချန်ပြီး
စောင့်နေတာ၊ အခု ကိုဘုန်း ဘယ်သူနဲ့ ချိတ်တိတ်တိတ်လုပ်နေလဲ သိ
လား..”

“ဟင် ..”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားတော့ ရေပြည့်ပြီးသည့် မိန်းကလေးတွေ ပါး
စပ်ပိတ်ရယ်ကြ၏။ ပြောနေသည့် မိညိုကတော့ ခပ်တည်တည်ပုံလေးန
င့် ..

“သူကြီး သမီးလေ .. ငါတို့ ရွာရဲ့ ပန်းတောင်ကိုင် အချောဆုံး အလှ
ဆုံး ..”

“မသက်ထား ..”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ .. အဲ့ဒါ ထားလိုက်တော့ အရမ်းပြည့်ရင် မျက်နှာ
ပေါ် ရေတွေ စီးလို့ ”

ကြိုးတပ်ထားသည့် ရော်ဘာရေပုံက ရေတစ်ဝက်နှင့် ငယ့်ဘက်ကို
ပြန်ရောက်လာကာ မိညိုပြန်တွန်းပို့လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ဘောင်ဘ
င်ခတ်သည့် ရေတစ်ချို့က ရင်ဘတ်နဲ့ မျက်နှာ ကိုပါ ဆွတ်ဖျန်းသွားခဲ့ပြီး
..

“မတော်လို့ နော် .. နင်က အတွေးတွေလွန်ပြီး စွတ်ထည့်နေတာကိုး
..”

“မိညို အဲဒါ တကယ်လားဟင်”

“လုံးဝ အတိအကျသိလာတာပါဆို .. သက်ထားနဲ့ ချိတ်မိရင်တော့ န
င့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးနော် ... ဟိုက ပညာတတ် အချော
အလှ သူကြီးသမီး ..”

အဆုံးသတ်ကျတော့ ကိုယ့်ရေအိုးတွေ ခေါင်းပေါ် ဆွဲပင့်ပြီး ထွက်သွားကြကာ လမ်းကျမှ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်ကြလေသည်။ ။

“အဲ့ဒီတစ်ယောက်တော့ နောက်ပိုးပိုးရလွန်းလို့ ရူးတော့မှာ သိလား .
.”

“ဟုတ်ပဟယ် .. ကိုဘုန်းကိုများ မတန်မရာ ..”

“နင်တို့ ကလည်း မိငယ်က လှပါတယ်၊ မတန်မရာလို့ တော့ မပြော ပါနဲ့ ..”

“လှတာလေးတစ်ခုနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲဟ .. မျက်နှာလေးက ဟုတ် တော့မလိုနဲ့ လူပုံက ပီစီ ညွှောက်တောက်၊ ပညာမတတ်၊ မိဘမရှိနဲ့ အ ရီးမြ ဘယ်လောက်သဘောကောင်းကောင်း သူ့သား ပညာတတ်လူချော လေးနဲ့ တော့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“သဘောပဲ တူပါစေဦးဟယ် ၊ ကိုဘုန်းက ကြိုက်မှာ တဲ့ လား သူ့ကို၊ ဟိုကဖြင့် သက်ထား တစ်ပိုင်းသေအောင် ကြိုက်နေတာတောင် ဂရုမစို က်တဲ့ ဟာကို ..”

“ဂရုမစိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုက နောက်လိုက်ပြောင်လိုက် နေ ချင်တာ၊ မြို့မှာ ရည်းစားမထားခဲ့တာကြည့်လေ ..”

“ဘာလဲ ... နင့်ကို ရည်းစားမရှိကြောင်း မှတ်ပုံတင်တွေ ဘာတွေ ထု တ်ပြလိုက်လို့ လား ..”

“ကောင်မ .. ငါ့ကို မရွံ့နဲ့ နော်၊ ဒါမျိုးက မှတ်ပုံတင်လျှောက်လွှာမလို ဘူး၊ မြင်တာနဲ့ သိတယ်..”

“ဟဲ့ .. ပါးစပ်တွေ ခဏပိတ်ဦး၊ ဟိုမှာ အရီးကျော့ လာနေတယ် ...”

ရေအိုးတွေနဲ့ တန်းစီလာနေသည့် မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ကိုယ့်တူမ
မပါနိုင်မှန်း တွက်မိပါ သည်။ အနားကပ်လာတော့ ပိုသေချာသွား၏။

ထို့ပြင် မိန်းကလေးငါးယောက်၏ တိတ်ဆိတ်သွားကြခြင်းကို ထော
က်ရှုကာ သေချာပေါက် ကိုယ့်အကြောင်းပြောလာသည် မှန်းလည်း သိ
လိုက်၏။

“ညည်း ခုမှ ရေပြည့်တယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား .. မိငယ် ..”

“ကြီးကြီး ..ဟိုလေ ..”

“ပြစမ်း ..”

လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့ ဖွေးနုသည့် လက်ဖဝါး
လေးတွေက သွေးခြည် ဥနေပြီဖြစ်ကာ ...

“ရေတစ်အိုးကို လက်တွေ သွေးထွက်အောင် ဆွဲနေရတယ် ဟုတ်
လား ..”

ချောင်ပိတ်မေးလိုက်ပြီဆို ငယ် ဘယ်တော့မှ မဖြေရှင်းတတ်ရှာ ..

ဒါပေမယ့် စိတ်ကြီးသည့် ဒေါ်ကျော့ခင်ကလည်း သနားစိတ်၏
ရှေ့မှာ ဒေါသတွေသာ ဦးထောင်ထလျက် ..

“လာခဲ့ ... ညည်းကို ငါ ဒီတိုင်းလွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ..”

“ကြီးကြီး ..”

“ကြာရင် ညည်းတစ်ရွာလုံးရဲ့ ခိုင်းဖတ်ဖြစ်တော့မယ် ..”

“အဲ့လို မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ် ..”

“တိတ်စမ်း .. မိငယ် ..”

“ရေအိုး ...”

“မလိုဘူး .. ထားခဲ့”

“ခွမ်း ..”

“အမလေး ...”

ဒေါ်ကျော့ခင် ဒေါသတွေကြီးကာ ရေဆွဲပုံးနှင့်
ကိုင်ရိုက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ခွမ်းခနဲကွဲသွား၏။

ကိုယ်မွေးတဲ့ ကြက် ကိုယ့်ဘာသာ ရိုက်ရိုက်သက်သက် သူများ
ခိုးယူပြီး အိုးမည်းသုတ် ခိုင်းစားမှာ တော့ မခံနိုင် ..

ဒီကောင်မလေးကိုက ဦးနှောက်မရှိတာပါ။ ဒါမှ မဟုတ် စုံလုံးကန်း
နေပြီလား ...

* * *

အခန်း(၅)

“ကိုကြီး .. ဘာလုပ်နေတာလဲဟင် ..”

ကုက္ကိပင်ရိပ်မှာ အေးအေးလူလူထိုင်နေပုံပေါက်ပေမယ့် လှည့်ကြည့်လာသည့် မျက်နှာက ရှုံ့တွနေကာ ..

“နင်ကရော ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ..”

“ဟိုဘက်ယာထဲမှာ လေ .. ဘကြီးဖြိုးတို့ နှမ်းကြဲနေတာ ဝိုင်းကူနေတာ ...”

“ခု ပြီးပြီလား ..”

“မပြီးသေးဘူး ... ကိုကြီးကို တွေ့လို့ လာတာ”

“ဒါဆို ငါ့ကို နွားတွေ ခဏကျောင်းပေးထား ..”

“ဟင် ...”

လူကိုမြင်တာနှင့် တန်းတန်းမတ်မတ်လာခဲ့ပေမယ့် နွားတွေကို သူမ မမြင်ခဲ့ပေ ..။ ဒေါ်မြရှင်တို့ က လယ်ပိုင်နွားပိုင်တွေ အများကြီးရှိကာ ခိုင်းနွားတွေရော နို့စားနွားမတွေပါ အားလုံးကျန်းမာရေးကောင်းကြသည် ။

လယ်တွေ ငှားသလို နွားတွေလည်း ငှား၏။ ပြီးတော့ ထွက်ကုန်စိုက်ပျိုးသူတိုင်းကို ကြိုတင် ငွေချပေးထားကာ သီးနှံတွေပေါ်ပြီဆို အားလုံး

သိမ်းသည်။ ။

စာရင်းဇယားနဲ့ အလုပ်တွေကို ဒေါ်မြရှင်ကပဲ သိမ်းကျုံးလုပ်ကာ ပစ္စည်းသိမ်းတာ၊ မြို့မှာ သွင်းတာတွေကို ဒေါ်မြရှင်ရဲ့ မောင်အငယ်နှစ်ယောက်က ခိုင်ခံ့လုပ်ကြ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်စလုံးက စိတ်ရင်းကောင်းကြသည်။ ။ အလုပ်ပေါ်မှာ တိကျပေမယ့် လူမှုရေးပိုင်းမှာ လည်း စာနာတဲ့ညှာမှုတွေ ရှေ့ထားတာကြောင့် အလုပ်လုပ်ရာမှာ အဆင်မပြေတာ ဘာမှ မရှိပေ ..။

နွားတွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ငယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ..

“ကိုကြီး ... ဟိုလေ .. ငယ် တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ ..”

“ဘာလဲ ..”

သစ်မြစ်ဆုံပေါ်ကနေ ထရပ်လိုက်ပြီး ဖုတ်ဖက်ခါရင်း မေးဆတ်၍ ..

“မြန်မြန်မေး .. ငါ သွားစရာ ရှိသေးတယ် ..”

“ကိုကြီးက အိမ်မှာ စာကျက်ပိုင်းလုပ်ပေးမလို့ ဆို ..”

“အမေ အဲဒါပဲ .. ကျွတ် ..”

လက်ဖျားခါသွားလောက်အောင် မဲ့ရွဲ့သွားတာကို ငယ်က သေချာလိုက်ကြည့်၏။

“ မဟုတ်ဘူး လား ...”

“အဲ့ဒါ အမေလုပ်နေတာဟာ ... ငါ့ကို တောအလုပ်တွေ မလုပ်နဲ့ တဲ့ .
. ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရမယ်တဲ့ ...”

“ပိုက်ဆံနဲ့ လားဟင် ...”

“ဘယ်က ပိုက်ဆံရရမှာ လဲ .. အမေ့အကြောင်း သိရဲ့ သားနဲ့ ...”

“ဒါဆို ကိုကြီး တကယ်သင်ရတော့မှာ ပေါ့ ..”

“အံ့မယ် .. ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

ငယ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားတာကို ဘုန်းရိပ်က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်၏။

“ကိုကြီး စာသင်မယ်ဆို ငယ်လည်း အင်္ဂလိပ်စာ သင်မှာ ပေါ့ ..”

“လုံးဝ သေချာသွားပြီ .. မသင်ဘူး ..”

“ငယ့်ကြောင့် လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ကိုကြီးက ငယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းနေတာလဲ ..”

“ခင်ဗျားကို မုန်းတယ်လို့ များ ပြောမိလို့ လား ..”

“ဒါဆို ..”

“မျက်စိနောက်လို့ လေ၊ နင့်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလောက်နောက်နေကြတာ ..”

“နောက်ပေ့စေပေါ့ .. ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာက ဒီလိုပဲဟာ ..”

“အံ့မာ .. စကားလုံးကြီးတွေ ပြောလို့ ...”

“ကိုကြီးနားမှာ နေရရင် ငယ်က ပျော်တယ်၊ သူတို့ ဘာသာထင်သလို ပြောနေကြတာကို ..”

“သူတို့ ထင်သလို ပြောနေကြတာ နင်က ထင်သလို လိုက်ပြောနေလို့ ပေါ့ ... ဒီမှာ မိငယ် ..”

“ဟင် ..”

ဘုန်းရိပ်က ရှေ့တိုးပြီး ခါးထောက်လိုက်ကာ ...

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးကစပြီး နောက်ပိုးပိုး တယ်အပြောခံရတာ ဂုဏ်ယူစရာမှတ်နေလား ..”

“မမှတ်ပါဘူး ..”

“လပြည့်နေ့ကလည်း နင့်ကို မိညိုတို့ အုပ်စု ညာခိုင်းနေကြတယ်တဲ့ ...”

“ကိုကြီးကို ဘယ်သူပြောလဲ ...”

“ဘယ်သူပြောပြောပေါ့ ...”

စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ပစ်လိုက်မိသည် ။

“အဲ့ဒီလိုတွေ နာမည်ကြီးနေတာ၊ နင့်လည်း သိက္ခာမဲ့တယ်၊ ငါ့ဘက် မှာ လည်း မကောင်းဘူး၊ နင် ရိုးပုံရိုးပန်းလေးနဲ့ ဒီနေရာကျတော့ ဇွတ်ကြီးပါလား ..”

“ငယ် ဘာလုပ်လို့ လဲ ကိုကြီးရဲ့ ..”

“နင့် ... ကျွတ် ...”

“ငယ်က ကိုကြီးကို ပြန်ချစ်ပါလို့ လည်း မပြောဘဲနဲ့ ... “

“သွားပြီ ...”

“သူတို့ ကလည်း ညာခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဟိုလေ .. ကိုကြီးအ ကြောင်းပြောကြရင်နဲ့ ဒီလိုပဲ”

“မပြောနဲ့ လေ .. နင်က ငါ့အကြောင်းမပြောနဲ့ ပေါ့၊ အိမ်ကိုလာရင်

ငါနဲ့ တိုက်ရိုက်ပြောလို့ ရတယ်၊ ပြောကိုပြောချင်နေလို့ ဆိုရင်လည်း အိမ်ကိုပဲလာပြော .. ဘာဖြစ်လို့ အပြင်မှာ လူစုံတိုင်း ငါ့အကြောင်းပဲ ပြောနေတာလဲ ..”

“အဲဒါ သူတို့ က ပြောတာ ..”

“ဘာ ...”

ငယ်က သူမ ကျစ်ဆံမြီးလေးကို ပြန်ကိုင်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကြည့်သည်။ ။ မိုးနေသည့် သူ့မျက်နှာထိ မော့ကြည့်ရတဲ့ အခါမှာ ငယ်မျက်တောင်ကော့လေးတွေက မျက်ခွံပြေပြေမှာ တစ်ပင်ချင်းဖြန့်ကပ်နေကြတာ ကြည့်လို့ ကောင်းသည်။ ။

တစ်ခါတလေ မျက်တောင်တစ်ချက်မှ မခတ်ဘဲ ငေးနေပြီဆို တကယ့်ကို အရုပ်မလေးနဲ့ တူသွားတတ်လေသည်။ ။

ဒါပေမယ့် သူမလေးကို သူ့စိတ်ထဲမှာ မည်သို့သော မရိုးသားစိတ်မှ မရှိခဲ့ရာ ..

“အေး.. နင်ခံနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ငါ့နွားတွေကို ကျောင်းပေးထား၊ ငါ ပြန်မလာဘဲနဲ့ နွားတွေ ပြန်သိမ်းမသွားနဲ့ နော် .. အမေ ငါ့ကို ဆူလိမ့်မယ် .”

“အင်းပါ ..”

ငယ် သစ်မြစ်ဆုံပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကာ ကြီးကြီး အသစ်သင်ပေးထားသည့် ဓာရဏပရိတ်တော်ကို ပြန်ရွတ်နေလိုက်၏။ သူမအတွက် ကျက်စရာမှတ်စရာက ဒါပဲရှိတာမို့ စိတ်ရောလူရော အားနေပြီဆို သူမနှုတ်ဖျားမှာ အချိန်ပြည့် ဆိုနေတတ်တာ တရားစာပဲဖြစ်နေခဲ့တာပင် ..

“ဟိတ် ..”

“အမေ့ ! .. “

ရုတ်တရက် စန်းရီရောက် လာပြီး ပခုံးပုတ်လိုက်သဖြင့် တုန်ခဲဖြစ် သွားသည်။ ။

“ဘာတွေ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေတာလဲ ..ပွစိ ပွစိနဲ့ ...”

“ဓာရဏပရိတ်ရွတ်နေတာပါ ...”

“အယ် .. ဟုတ်သားပဲ .. နင် ဘုရားစာရွတ်နေတတ်တာ မေ့သွားလို့ . ကန်တော့နော် .. ကန်တော့ ...”

စန်းရီက ပျာပျာသလဲတောင်းပန်ပြီး ဘေးမှာ ပူးကပ်ထိုင်လိုက်၏။

“ပြော .. နင့်ကို ကိုဘုန်း တာဝန်ပေးခဲ့ပြီမို့လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... နင်ရော ...”

“ငါ့ကို အရီးလွှတ်လိုက်တာလေ၊ ဘကြီးဖျိုးတို့ ယာထဲမှာ ငယ်ရောက်နေသလား မသိဘူးတဲ့ ၊ ကိုဘုန်းက ငယ်ကို မြင်ရင် ခေါ်ခိုင်းမှာ ပဲတဲ့ ... ခုလိုမျိုးလေ၊ အဲဒါသိလို့ အရီးက ငါ့ကိုကြည့်ခိုင်းလိုက်တာ ..”

“အရီးက သိနေတယ် ...”

“သိတာပေါ့ သူမွေးထားတဲ့ သားအကြောင်း သူ မသိဘဲနေမလား၊ ပိုသိတာက နင်ကလည်း ကိုဘုန်းကိုမြင်ရင် စကားသွားပြောမှာ ပဲ၊ ခိုင်းရင်လည်း လုပ်ပေးမှာ ပဲဆိုတာလေ .. ဟဲ .. ဟဲ ..နင်က ကျေကျေနပ်နပ် လုပ်ပေးနေတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ အရီးက ကိုဘုန်းကို တခြားထွက်ပြီး ပြဿနာမရှာနိုင်အောင် အလုပ်ပေးထားတာ၊ နင်က သူ့အစား ဝင်လုပ်လိုက်တော့ ...”

“အရီးက ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင် ..”

“မဆိုးပါဘူး ... ဒါပေမယ့် ညည်းတော့ ညည်းတယ် ...”

“ဘာတဲ့ လဲဟင်”

“ဒီကောင်မလေးကတော့ ခက်ပါတယ်တဲ့ ... ဟဲ ... ဟဲ.. “

စန်းရီက ပါးစပ်ဖွာပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းလေးတော့ရှိပါသည်။ ။
သူလည်း မိဘမဲ့ပဲဖြစ်ကာ သူမကို ယခုလက်ရှိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်
သည့် မိဘတွေက ဒေါ်မြရှင်တို့ အိမ်က စာရင်းငှားတွေ ဖြစ်သည်။ ။

လယ်ယာကျွဲနွားကိစ္စတွေအားလုံးကို မိဘတွေက တာဝန်ယူကြကာ
စန်းရီကတော့ အိမ်ဗာဟီရနှင့် နွားနို့ညစ်ခြင်း၊ နွားစာကျွေးရခြင်းတွေ
ကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေး၏။

စန်းရီတို့ မိသားစုသုံးယောက်စလုံးသည် ဒေါ်မြရှင်အတွက် အားထား
ရသည့် အလုပ်သမားတွေပဲဖြစ်လေသည်။ ။

“စန်းရီရယ် ... ငါက တကယ်တော့လေ ..”

“ကိုဘုန်းကို တအားကြိုက်လို့ ပါ၊ ဒါပဲလား .. ခစ် .. ခစ် .. ခစ်”

“အဲ့လိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို .. ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး၊
ကိုကြီးက အရမ်းချောတယ်ဟာ .. ပြီးတော့ ငါ့ကိုလည်း အလိုလိုက်တ
ယ်၊ ငါတို့ က ငယ်ငယ်လေးတကည်းက သူများ ထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးခဲ့တာ
နင် သိပါတယ် ..”

“အေးပါ .. အားလုံးသိပါတယ်၊ နင်က ကိုဘုန်းနားကမှ မခွာတာကို .
.”

“အဲဒီကတည်းက ငါ ကိုကြီးကို ချစ်ခဲ့တာပါ ..”

“မောင်နှမလိုမျိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟယ် .. ခုကျမှ

ရှင်းပြမနေပါနဲ့ ...”

“ဒါပေမယ့် ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ချစ်နေတာ၊ နည်းနည်းမှ မလျော့ဘူး စန်းရီ၊ ဒီအရွယ်တွေ ရောက် လာပြီဆိုတော့ ငါက ချစ်လို့ ပါလို့ ပြောတိုင်း ငါပဲ သိက္ခာမဲ့နေတာပေါ့ ...”

“နင့်ကိုယ်နင် အပြစ်မရှိဘူးထင်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ချစ်တယ်ပြောနေတာကိုပဲ အရီးတို့ က ပြောနေကြတာလေ၊ မနေ့ကဆို ဒီမိန်းကလေး ရူးနေပြီလားတောင် မသိဘူးတဲ့ ...”

“ငါက မရူးပါဘူး ..”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါပေမယ့် အပျိုရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ချစ်လို့ ပါလို့ ဘယ်သူကပြောမှာ လဲ၊ တခြားသူစိမ်းတွေရှေ့မှာ ရော ကြိတ်ပိုး လို့ ပြောတာကို ဘယ်သူက ငြိမ်နေမှာ လဲ .. ပြီးတော့ နင်က ကလေးဆန်နေတယ်လို့ ထင် ရပေမယ့် ကိုဘုန်း ဘယ်သူနဲ့ တွဲနေပြီ၊ ကြိုက်နေပြီလို့ ကြားတာနဲ့ ...”

“အဲဒါက ကိုကြီးက တစ်ယောက်ယောက်ကို ပင်တိုင်ထားပြီး ချစ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ ...”

“ဪ .. ကဲ ...”

“စန်းရီရယ် ... နင်လည်း ငါ့ကို သူတို့လိုပဲ ထင်တာလားဟင် ...”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ...ငါက ... အရီးတို့ ပြောတာတွေပဲ ကြားတာပါ၊ အပြင်ကိုတော့ နင့်လောက် မထွက်ရပါဘူး ငယ် ရယ် ...”

စန်းရီကလည်း ပြောနေရင်း ဘဝ၏ အဆင်မပြေမှုတွေကို သတိရသွားသည် ။ စားကျက်မှာ အေးချမ်းစွာ ရှိနေကြသည့် နွားတွေကို လှမ်း

ငေးနေလျက်

“နင်က နင့်ကို ထိန်းကျောင်းနေတဲ့ ကြီးတော် အရင်းခေါက်ခေါက် ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ရာ၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ နေနိုင်တယ်၊ ငါ့ကျတော့ မိဘမဲ့ချင်းတူတာတောင်မှ အရီးတို့ ကျေးဇူးနဲ့ ငါတို့ မိသားစု ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေရတာလေ၊ နင့်ကို ငါခင်ပါတယ်၊ သူများ တွေ ကဲ့ရဲ့ တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ပြောရင်တောင် ငါက ကဲ့ရဲ့ ချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ...”

“အေးပါ ... ငါ နင့်ကို ယုံပါတယ် ...”

“နင့်ဘက်က ရိုးသားမှုလေးတစ်ခုရှိလို့ သာ ဒီလောက် ပွင့်လင်းနေတယ်ဆိုတာ အရီးတို့ ကလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယုတ္တိမှ မရှိတာ၊ အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်ဆိုတာ ဘာကိုမှ ဆုပ်ကိုင်ပြီး သက်သေပြလို့ မရဘူးလေ၊ ငါဖြစ်စေချင်တာကတော့ ကိုဘုန်းကို သဘောကျပြီး သူသွားလေရာ လိုက်ကြည့်နေတာလေးတွေ နင် ဆင်ခြင်ပါဟာ ..”

ငယ် မျက်နှာလေးတွေ ငယ်ကျနေကာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည် ။ ဒါပေမယ့် မျက်တောင်လေး တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ စန်းရီကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ..

“နင် ငါ့ကို သနားနေတာလားဟင်၊ အရီးက မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောနေတာတွေ ငါ့ကို မပြောရက်လို့ သတိပေးနေတာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အရီးက အဲဒီလို သူများ အကြောင်း ကွယ်ရာမှာ မှီချိုးမျှစ်ချိုး မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့က နင့်ကို မိညိုတို့ ရေတွင်းကုန်းမှာ ဝိုင်းညာခိုင်းကြတာတွေ အရီးကို ငါ့ရှေ့မှာ တင် ဝိုင်း ကိုယ်တိုင် လာပြောနေတာလေ၊ အဲဒီလိုကြီး ကြားရတော့ နင့်အစား ငါမခံချင်ဖြစ်သွားတာပေါ့ ...”

“ဝိုင်းက ... ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သူတို့ အုပ်စုက နင်နဲ့ အရီးတို့ အိမ် ရင်းနှီးနေတာကို ပြတ်တောက်စေချင်ကြတာလေ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ တဲ့ လဲ ...”

“ဪ .. နင်မို့ မေးသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လို့ ဘယ်သူကပြောမှာလဲဟဲ့ ...၊ ဒါတွေကို အရီးကြားပြီး နင်နဲ့ ဆက်ဆံရေးကို တားဆီးစေချင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အရီးက အဲလိုစိတ် မရှိပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ဆင်ခြင်ပါဟာ ...”

“အေးပါ အဲဒီနေ့ကလည်း နင်က ဘာပြောတယ် ညာပြောတယ်နဲ့ သူတို့ က ပြောလို့ ...”

“ဒါကတော့ နင့်ကို တစ်ရွာလုံးက ဒီလိုပဲ စနောက်နေကြတာပဲ၊ စရုံပဲ စတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဒါက အနိုင်ကျင့်ရာကျနေပြီ၊ အနိုင်ကျင့်ခံရရင် ခံနေတဲ့ သူမှာ လည်း အပြစ်ရှိတာပဲ၊ သူများ အနိုင်ကျင့်ချင်အောင် နံတာလေ ...”

“ငါလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... နင်ပဲ၊ မ အစမ်းပါနဲ့ ဟာ .. ကိုဘုန်းနဲ့ ငါတို့ ဘဝတွေက အဝေးကြီးပဲ၊ ရုပ်ရည်ပညာ အဆင့်အတန်းဘာမှ ကို မတူတန်ဘူး၊ ရှေးရှေးက ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့တဲ့ လူတွေ။ အတုံ့ အလှည့် ဆုတောင်းအမျိုးမျိုးတွေကြောင့် ဘယ်လိုလူနဲ့ ဘယ်လိုလူတွေ ညားသွားကြတယ်၊ ဘာညာ .. အဲဒါတွေလည်း အားမကျနဲ့ ၊ ကံကိုယုံပြီး ဆူးခြုံမနင်းရဘူးလေ ...”

“ငါက အဲဒီလောက် ပြောမရ ဆိုမရပုံ ပေါက်နေပြီလား စန်းရီ ...”

“မသိဘူး .. ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော နင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့တာ တော့ အမှန်ပဲ ...”

သဘောပေါက်သွားသလို ခေါင်းတော့ ညိတ်ပြရှာ၏။

“ငါ ဒီလိုမျိုး မနေတော့ပါဘူး ..”

“အေးပါ .. နင် စိတ်ညစ်သွားပြီမို့လား၊ အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့၊ အထူးတလည်ကြီး ဆင်ခြင်နေဖို့ လည်း မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ကို သူများက နောက်ပိုးလို့ ပြောရင်တော့ ပြန်ပြောနိုင်ရမှာ ပေါ့ ...”

“ငါက သူတို့ ပြောချင်အောင် နေမိတာကိုး ...”

“ဪ ... အဲဒီလို ငါ့အပြစ်လို့ ချည်းပဲ မတွေးနဲ့ လေဟာ .. ဘာဖြစ်လဲ ဟန်ကိုယ်ဖို့ မာန်သူ ဖို့ လေ၊ ပြောစရာဖြစ်နေတဲ့ လူတိုင်းကို ဒီလိုသွားပြောလို့ ရသလား၊ လောကကြီးမှာ မဟုတ်တာ လုပ်နေတဲ့ လူတွေမှ တစ်ပုံကြီး၊ အဲဒီလူတွေကို ဘယ်သူသွားပြောရဲလို့ လဲ၊ နင့်လိုလည်း ဘယ်သူမှ ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

စန်းရီက သူရဲကောင်းမလေးလို ခါးလေးထောက်ပြီး မျက်နှာလေးပါ မော့ပြထားသေးသည် ။

“မဟုတ်တာ လုပ်နေတဲ့ လူတွေက ပိုပြီးတော့ အကာအကွယ်ကောင်းရှိတယ်၊ နင့်လိုလူက လွဲရင် ...”

ပြောပြီးတော့ ရယ်နေတာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ...။

“စိတ်ညစ်စရာတွေ အသာထားပြီး ပျော်စရာပြောရဦးမယ်ဟ ..၊ ငါတို့ ရွာဦးစေတီကို ပြန်ပြု ပြင်ပြီး ထီးတော်တင်ပွဲလုပ်မှာ တဲ့ ၊ ဆရာတော့်ကျောင်းကိုလည်း အုတ်ဖိနပ်ခံနဲ့ ကျကျနန ပြန်ဆောက် လှူမှာ တဲ့ ..၊ မြို့က သူဌေးရဲ့ လူယုံကိုယ်တိုင် ဆရာတော့်ကို လာလျှောက်သွားတာ

..”

“ဟုတ်လား ...”

“ငါတို့ ရွာဦးစေတီမှာ ထီးတော်တင်ပွဲလုပ်လိုက်ရင် တောင်ပိုင်းရွာ ထက်သာသွားပြီ၊ ဆရာတော်ကျောင်းကို ပြင်ဆောက်ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းချင်း ယှဉ်နိုင်ပြီလေ၊ အမေက သူများ လှူဒါန်းနိုင်တာကို ပီတိဖြစ်ရမယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ ကပဲ ပြိုင်နေကြတာနော် ...”

“အေးလေး .. ဆရာတော်ချင်းတောင်မှ ငါတို့ ဆရာတော်က ပိန်တာကို ကြံဖန်ပြီး ပြိုင်သေးတယ် ၊ သူတို့ ဆရာတော်က ၆၇၆၇၀၀မို့ ပိုပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်တာလေး ဘာလေးနဲ့ ..”

ဘုရားပွဲဆီ စိတ်ရောက်သွားတော့ စောစောက ညှိနေသည့် ငယ့်မျက်နှာလေး ပြန်ကြည်လာသည် ။

“နင်ပြောတာ တကယ်လား စန်းရီရယ် .. ဘယ်တော့တဲ့ လဲ ...”

“ဒီတပေါင်းပွဲမှာ လုပ်မှာ တဲ့ .. ဘုရားပွဲဈေးမှာ မုန့်လုပ်ရောင်းမယ့် လူတွေတောင်မှ သူကြီးဆီမှာ နေရာချပေးဖို့ သွားပြောနေကြပြီတဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ရွာကပွဲမှာ ကိုယ့်ရွာသားတွေပဲ နေရာကောင်းရမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဟို ဘက်ရွာက ဈေးသည် တွေက ဗေထိဆို သူတို့ က ရှေ့ဆုံးက ...”

စန်းရီက အားရပါးရပြောနေသည့် ငယ့်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ ..

“မိငယ် ...”

“ဟင် ...”

“နင့် ကြီးကြီးကတော့ အဲဒီပွဲမတိုင်ခင် ရွာမကြီးဘက်က

ယောဂီကျောင်းမှာ တရားစခန်း သွားဝင်တော့မယ်လို့ ပြောနေတာ...”

“ကြီးကြီးက ..”

“အင်း ..”

စန်းရီ ဘာကြောင့် ပြောလိုက်တာကို သိသွားသဖြင့် ငယ်က မျက်နှာ
လေး ငုံ့သွားကာ ..

“ကြီးကြီးကတော့ အဲဒါကို ဘယ်တော့မှ ရင်ဆိုင်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါတယ်ဟယ် ... ဒါပေမဲ့ ကြာလှပြီပဲဥစ္စာ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ငါလည်း အရီးနဲ့ ပြောနေသံကြားတာပါ။ ဖြစ်ခဲ့
တာတွေက နင့်တစ်သက်ရှိပြီဥစ္စာ၊ ဘယ်သူ့စိတ်ထဲမှာ မှ လည်း ဒီပြဿ
နာ မရှိတော့ပါဘူး၊ အရီးက အဲဒါပြောပြနေပေမယ့် ဘကြီးကြော့က စိ
တ်တော်တော်ပျက်နေတဲ့ ပုံပဲ ...”

ငယ် မျက်နှာလေး ပြန်မော့မလာတော့ဘဲ ခူးနှစ်ဖက်ပေါ် မေးဖျားတ
င်ထားလျက် ..

“ငါ့ကို ကြီးကြီး တောက်လျှောက်မုန်းလာခဲ့တာလည်း အဲဒီအကြော
င်းနဲ့ ပဲ... ဘုရားပွဲမှာ သူများ တွေ ပျော်ကြသလို ငါပျော်ရပါ့မလားတော
င် မသိဘူး ..”

စန်းရီက ငယ်လက်မောင်းလေးကို အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
ကာ ...

“နင့်အကြောင်းတော့ ပြောသံမကြားမိပါဘူးဟာ... ကြိုပြီး စိတ်ညစ်
မနေပါနဲ့ ၊ အရီးနဲ့ ငါတို့ တွေလည်း ရှိတာပဲ၊ နင် ပျော်ခွင့်ရမှာ ပါ၊ ဘုရား
ပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီအသစ်လေး ဘာလေးရအောင် ပိုက်ဆံစုဦး၊ ကိုယ့်ဘ
က်က လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ထားဖို့ အရေးကြီးတယ်...”

ငယ့်မျက်နှာ ပြုံးလာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အားတက်သရောတွေ ပြန်ဖြစ်သွားကြသည်။ သူမဘဝ လူ့လောကထဲ မရောက်ခင်ကတည်းက လောကဓံ လက်မည်းကြီးက ဖြန့်ကားစောင့်ကြိုနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

မွေးကင်းစ နီတျာရဲလေးဘဝမှာ ကလေးတိုင်း အနီးဖြူဖြူလေးထဲမှာ ထွေးသိပ်ခံခဲ့ရမှာ ဖြစ်သော်ငြား သူမကတော့ အနက်ရောင်ခြုံလွှာနှင့် ဖြန့်ခင်းအုပ်မိုးခံခဲ့ရလေသည်။

ဒီအဖြစ်တွေကို သူမ လူမှန်းသိတတ်စတည်းက ကြားလာခဲ့ရသည်။ ကြီးကြီးကလည်း ဒေါသထွက်တိုင်း ဒါပဲထည့်ပြောပြီး ကြိမ်းမောင်းတတ်၏။

တူမအရင်းမို့ မေတ္တာစိတ် ရှိခဲ့သော်ငြား မိဘ၏ မကောင်းသည့် အရိပ်မည်းကြောင့် မကြာခဏ ကျိန်ဆဲခံခဲ့ရတာလည်း မသိလို့ မဟုတ်...။

ဒါပေမယ့် ငယ် ပျော်ပျော်ပဲ နေတတ်ခဲ့သည်။ ကိုယ် မသိမမြင်ဘူးခဲ့သော မိဘနှစ်ပါးတို့ အကြောင်း ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်စေ လူ့လောကမှာ လည်း မရှိကြတော့သည့် အဖြစ်ကို ဆက်လက်အပြစ်ရှာဖို့ လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ပေ...။

ဒီနေ့ ရွာဦးစေတီနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော အဖြစ်အသစ်တို့ ကြောင့် သာ မဟုတ်လျှင် အမေ့တလျှော့ ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်လေရာ ..

သူမ သိတာက ကြီးကြီးသည် အမေ၊ ကြီးကြီးသည် သာ အဖေ ...

ဘယ်လောက်ပဲ ဆူပူငေါက်ငမ်းနေပါစေ၊ ကြီးကြီး သူမကို မုန်းလို့ မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ကြီးကြီးကို သူမ ချစ်လေသည်။

အခန်း(၆)

“နတ်တော် ပြာသို လင်မလိုတဲ့ ... အခု တပို့တဲ့ တပေါင်းဆိုပေမယ့် .
.”

“အဲ့ဒါ မလိုတဲ့ လူတွေပြောတာ ခင်ဆုံရဲ့ ၊ ဒီလောက် ချမ်းအေးနေ
တာ လင်မလိုဘဲ နေပါ့မလား ..”

“ဟင့်အင်း ငါကတော့ ခိုးရာမလိုက်ရဲပါဘူး”

“အ ...”

“ဖက် ...”

စကားပြောမယ်ကြံတိုင်း ခြံတစ်ဖက်ကနေ ခြင်ရိုက်သံက နှောင့်ယှက်၏။ ညက မှောင်မှောင် နှင်းကျလို့ စိုစိုစိစိ နေထိုင်မကောင်းရတဲ့ အထဲ ..

“ဒီဘက်တိုးစမ်းပါ ခင်ဆုံရာ ... နင့်ကို ငါ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ..”

“ပြောလို့ ရမလား၊ နင့်လက်ကြီးက မမိ မိရာ လိုက်ဆွဲနေတာ ..”

“ဟာကွာ ...”

“လက်ကိုလေ ...”

“တစ်ခါမှ မမိလို့ ကြိုးစားနေရတာကို ကြားမကောင်းအောင်ပြောတော့မယ်၊ ချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့တာ တလံလောက်ခွာပြီး ထိုင်ရမယ်လို့ န

ငုံကို ဘယ်သူ သင်လိုက်တာလဲ ..”

“ခစ် ... ခစ် ..”

“မရယ်နဲ့ နော် ... ဒီဘက် တိုးဆိုတိုး ..”

“ငထွားနော် ... ငါ အော်လိုက်မယ် ... ခစ် .. ခစ် ...”

“ခဏလေးတွေ့ရတာကို စည်းခြားနေသေးတယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ ခင်ဆုံရယ် ... ပခုံးလေးပဲဖက် ...”

“အ ...”

“ဖြန်း ...”

“သူ့အမေကြီးတော်မှ ပဲ ... ဟိတ်ကောင်တွေ ... ခြင်ရိုက်တာ ဖျာကြိမ်းပိုးရိုက်နေတာကျနေတာပဲ ... တိုးတိုးကွ ...”

“မတတ်နိုင်ဘူး ... ခြင်တစ်ကောင် တစ်ကောင်ကို ပိဿာလေးထိုးလို့ ရတယ် ...”

“ကျွတ် ...”

ငထွား ခင်ဆုံပခုံးလေးကို ဖက်ထားခွင့်ရတုန်း ဘုရားတနေရတော့သည် ။ ခိုးတွေ့နေရတာ က ခင်ဆုံတို့ ခြံဘေးက တောစပ်လေးမှာ ...

ခွေးအူသံမှ လွဲပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညဉ့်သံမှာ ဒီလောက် ဖြန်းခနဲ ဖမ်းခနဲအသံကို အထဲက ဘုရားဒကာကြီး မကြားဘဲနေပါ့မလား ...

“အဖေ နိုးနေလိမ့်မယ် ငထွား .. ငါ ပြန်ဝင်တော့မယ်နော် ...”

“နေပါဦး ခင်ဆုံရယ် ... နင့်ကို တောင်ပိုင်းရွာက ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်သားနဲ့ လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားတယ်ဆို ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့ လဲ ... ခု ယူရမှာ မှ မဟုတ်သေးတာ ...”

“အဲဒီကောင်က ... ကျောင်းဆရာပေါက်စလည်း ဖြစ်တယ်၊ ငါတို့ ထက်လည်း ချမ်းသာတယ်၊ နင့်ကို အချိန်မရွေး ဆွဲပေးစားလိုက်မှာ ...”

“နတ်တော်ပြာသို လင်မလိုတဲ့ ... လူကြီးတွေက သိပြီးသား ...”

“အေး ... အဲဒါ သူတို့ က မလိုဘူထင်နေတုန်း၊ ငါတို့ က လိုတာသိအောင် ပြလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ လူကြီးတွေ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပေါ့ဟာ .. နင့်မှာ လည်း အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု နှစ်ခုပဲ ရှိတာ ...”

“ဘာ ...”

“ကြာကြာ စိတ်မဆိုးနိုင်ဘူး ပြောတာပါ၊ လုပ်ရအောင်ပါဟာ ...”

“ငထွား

“ခိုးပြေးဖို့ လေ ...

“နင်တော့ ဗိုက်ကြောပြတ်အောင် လိမ်ဆွဲခံရတော့မယ်၊ ဖယ် ... ဖယ် ... ငါပြန်တော့မယ် ...”

“နေပါဦး ...”

“အား ... နာလိုက်တာ ..”

“ကိုင်းကွာ ..”

“ဖြန်း ...”

“ဖြောင်း ...”

သံစုံမြည်သွားကာ အော်သံရိုက်သံတွေ ပွင့်ကုန်ထွက်လာ၏။

“သွားပြီ ...”

“ဟေ့ကောင်တွေ ...”

“ငါ မဟုတ်ဘူး ကွ ... ဒီတစ်ခါ ချမ်းသာနဲ့ ဘုန်းရိပ် ..”

“အောင်မယ်လေး ... ပြန်ဖြေနေသေးတယ် ...”

“ဟေ့ ... အပြင်မှာ ဘာသံတွေလဲကွ ..”

“ဟင် ...”

“အဖေ ထွက် လာပြီ ...”

ဆတ်ခနဲ အသံတိတ်တောင့်မတ်သွားကြပေမယ့် ငထွားနဲ့ ခင်ဆုံ ကိုယ်စီ သဘောပေါက်သွားကြသည် ။ ထို့အတူ တံခါးဖွင့်သံနှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က မရှေးမနှောင်းထွက်လာလျှင် ...

“လာ ... ပြေးရအောင် ...”

“အို ... မပြေးပါဘူး ...”

“နင့်အဖေ မသိအောင် ပြန်မဝင်နိုင်ရင် နင့်ကို ရိုက်လိမ့်မယ် ...”

“အဖေရိုက်လို့ အရှိုးရာထင်ရင်လည်း တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ပျောက်သွားမှာ .. ဒီလိုနည်းနဲ့ တော့ အိမ်ထောင်သည် အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ငထွား နင် ကလေးမဆန်စမ်းပါနဲ့ ၊ ငါတို့ ဘဝကို ထူထောင်ဖို့ ဘာမှ မစုဆောင်း မပြင်ဆင်ရသေးဘဲနဲ့ ချစ်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ယူကြရင် ဒုက္ခရောက်မှာ ပေါ့ ..”

“နင် ဒီလောက် ဆင်းရဲမှာ ကြောက်နေရင် သေချာတယ်၊ ဟိုကောင်ကို နင် စဉ်းစားတော့မှာ ...”

“လုံးဝ မစဉ်းစားဘူး၊ ငါတို့ ကြိုးစားကြဖို့ ကတိပေးမယ် ...”

“တကယ်နော် ...”

“နောက်မှ ဘုရားရှေ့သွားပြီး တကယ် နှစ်ကယ်တွေ တိုင်တည်ကြ၊
ဟိုမှာ လာနေပြီ ... ပြေးမယ် ...”

“ငါတို့ က ဘယ်က ထွက်မလဲ ...”

“အပြင်မှာ ပဲဟာ မင်းက ပူနေသေးတယ်၊ ခင်အုံ ပြန်ဝင်ဖို့ အပေါက်
ရှာပေးလိုက် ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ...”

ဒါမျိုးကျတော့ အကြံသာပေးတတ်ပြီး ဘုန်းရိပ်က မတ်တပ်ကိုယ်
တော်

“လာ ... ဒီဘက်ကို ..”

အောင်ကြီးနဲ့ ချမ်းသာက ခင်ဆွဲလက်ကိုဆွဲ လာပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လို့
ရသည့် အပေါက်ဘက်ကို ပြေးကြသည်။ ။ ငထွားက နောက်ဆုံးက ...

“ဟေး ... ဒီဘက်က ဘာတွေလဲ ...”

“ကျွန်တော်တို့ ပါ” လို့ ပြန်အော်ဖြေလိုက်ချင်တာ လျှာယားနေတော့
သည်။ ။ ဘုန်းရိပ်တို့ ဒါမျိုး ဆို ခွေးပြေးပြေးရတာထက်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ခပ်ပြောင်ပြောင် လစ်ထွက်သွားဖို့ အတွက် ပညာ
ကုန်အောင် သုံးစရာမလို ...။

ဒါပေမယ့် ခင်ဆုံက ရှိနေသေးသည်။ ။ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ ဆိုတော့ မ
တတ်နိုင်။

“ကြောင်တွေ ပြေးလွှားနေတာ ဖြစ်မှာ ပါ ကိုကြီးသောင်းကလည်း ၊
ကြောင် မိတ်လိုက်တဲ့ ရာသီလေ ...”

ပြေးနေသည့် ငထွား မျက်နှာကြီး ရှုံ့ မဲ့သွားတာ ဘယ်သူမှ မမြင် ...။

“ကြောင်တွေက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မိတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ .. ခြံစည်းရိုးအပြင် ဘက်ကဆိုတော့ လူဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်း နောက်ဖေးက သွား ...”

သေပြန်ပြီ ...

နောက်ဖေးကို ဦးတည်ပြေးနေကြသည့် ငထွားတို့ တုံ့ခနဲရပ်သွားကြသည်။ ။ မျက်လုံးချင်း တိုင်ပင်ရအောင်လည်း တစ်ယောင်းမျက်နှာတစ်ယောက် မမြင်ရ ...

စကားလှမ်းပြောဖို့ ကလည်း ဟိုဘက်က နီး လာပြီမို့ ကြားသွားနိုင်၏။ ထိုစဉ် ...

“အောင်မယ်လေး ... စံပယ်ရယ်၊ ညနေတုန်းကတောင် မနက်ကျ ဘုရားပန်းလှူဖို့ ပန်ဖို့ နဲ့ ခရေပန်းတွေကို ထိုင်သီနေသေးတယ် .. လုပ်ကြပါဦး ..”

“မမကြီးရယ် ... စိတ်ထိန်းပါဦး၊ ဟဲ့ ... အသက်ထွက်သွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား ... စမ်းကြည့် ကြပါဦး ...”

“အသက်မရှိတော့ဘူး အရီးလှ”

“ဒါဆို ဝိညာဉ်ထွက်လိမ့်မယ် ... ဟေ့ ... အိမ်ပြတင်းတံခါးတွေ ဖွင့်လိုက်၊ တံခါးမကြီးလည်း ဖွင့်ပေးထား ..”

“အောင်မယ်လေး .. ငါ့သမီးကြီး အဖြစ်ဆိုးလှချေလား၊ စံပယ်ရေ ... သမီးရဲ့ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ပူလောင်စူးရှသည့် ငိုသံရှည်ကြီးက ညဉ့်ယံကို ထွင်းဖောက် ထွက်ပေါ်လာကာ အိမ်ကို လည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။ ။ ပြောကြသည့် စကားသံတွေကို ကြားနေရတာလည်း ဒီတိုင်း ..

စံပယ် ...

ဆံပင်ရှည်တွေ ဖင်လောက်နှင့် မည်းမည်းဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား အပျိုကြီး မ
မ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင် ...”

ခြေလှမ်းတွေ ညီညီညာညာတုံ့ရပ်သွားကြပြီး ခင်ဆုံ အသံတုန်လေး
နှင့် မော့မေး၏။

သူမလက်ကို ဆွဲထားသည့် အောင်ကြီးက ဒေါ်လှလှ၏ သုံးပင်အိမ်
လေးကို မှ င်တက်မိနေသလို လှမ်းကြည့်နေလျက် ..

“ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ ...”

ပြန်ဖြေသံက မသိမသာတုန်ယင်နေကာ ...

“အောင်ကြီး ခေါင်းရင်းတံခါးကနေ ဝိညာဉ်ထွက်လာရင် ခုလောက်
ဆို ငါတို့ ရှေ့ကိုရောက် ...”

“သူတောင်းစား ...”

အောင်ကြီး ဆဲရေသံနှင့် အတူ ချမ်းသာ ဘေးကို လွှားခနဲရောက်လာ
၏။

“ဘာတုန်းကွာ ... အပျိုကြီးက သူ့ဆီပြေးလာတာကြနေတာပဲ ...”

“ဟိတ်ကောင် .. မင်းနော် ...”

“ငါတွေ့မိတာက ... အပျိုကြီးက ငါ့ကိုကြိုက်နေတာဆိုတော့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းဆီကိုပဲ ပြေးလာမှာ ...”

အောင်ကြီး ချမ်းသာကို စွန့်ခွာကာ ငထွားဘေးကို ရောက်လေသည်

။ ထိုစဉ် သူပုခုံးပေါ်ကို လက်တစ်ဖက်က လာတင်လိုက်လျှင် ...

“အောင်မယ်လေးဗျာ ...”

အလန့်တကြားအော်ကာ လွှားခနဲ ထခုန်၏။

“ဟိတ်ကောင် ဘာဖြစ်တာတုန်း ... ငါရယ် ...”

ဘုန်းရိပ်က အောင်ကြီး ထပ်မခုန်အောင် လက်ကို ခပ်ဖိဖိ ပြန်ဆွဲထားကာ ...

“မသာအိမ်ဘက်ကို အာရုံရောက်သွားတဲ့ လူတွေ မင်းကြောင့် သိကုန်ပြီ .. ပြေးမယ် ..”

“ခင်ဆုံ ...”

“ပြေး ... ပြေး ... ငါ့ဘာသာ လွတ်အောင်ကြိုးစားမယ် ...”

“ဟိုမှာ မသာအိမ်ကြီးနဲ့ နင် ဖြစ်ပါ့မလား ...”

“ငါ မကြောက်ပါဘူး ... သွား ... သွား ...”

ခင်ဆုံကို စိတ်မချပေမယ့် အောင်ကြီးကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြကာ ..

“ဒါ ... ဘုန်းရိပ်တို့ ပဲဖြစ်မှာ ကိုကြီးသောင်း၊ ဒီတစ်ခါ ကိုကြီးသောင်းပဲ မိအောင်ဖမ်း ...”

တရုတ်ကြီးက ဘုန်းရိပ်ကို လန့်နေပြီမို့ နောက်ချန်ရစ်၏။ ဦးသောင်း၏ ဓာတ်မီးရောင်က တဝေဝေပြေးလွှားနေပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင် ...

ဘာရမလဲ ... အဲဒါ ဘုန်းရိပ် ...

* * *

အခန်း(၇)

“အစိမ်းသေမို့လား မသိဘူး ခြောက်လိုက်တာ ဂျောင်းဂျောင်းကို မြည်နေတာပဲတဲ့ မမြရယ် ...”

“ဟုတ်လား .. အေးနော် ... ခေါင်းလျှော်ရေချိုးမှားတာဆိုတော့ အစိမ်းသေပေါ့ ...”

“အင်းလေ ... အသက်မထွက်ခင်ထိ ရွာဘုရား ထီးတင်ပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ မြို့မှာ သွားဝယ်မယ်လို့ ပြောနေသေးတယ်တဲ့ ၊ သိပ်မကြာဘူး၊ မူးတယ်ဆိုပြီး ကိုယ်ပူတွေ တက်လာတာ ခဏလေးနဲ့ သွားစေ့သွားတာပဲ ...”

“မတင်နွယ်က ရှိနေတာလား ...”

“ဟုတ်ပအေ ... ခေါင်းလျှော်မှားလို့ ဖျားနေတယ်ဆိုတည်းက ငါက အိမ်ချင်းကပ်နေတော့ တန်းရောက်သွားတာပေါ့၊ ခါတိုင်းလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ငါ့အိမ်မှာ ပဲ ဆေးမြီးတိုလေးဘာလေး အချိန်မတော် လာတောင်းနေကျလေ ...”

တိုင်းရင်းဆေးဆရာလည်း မဟုတ်၊ ဆေးလည်း မကုတတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်တင်နွယ်တို့ လင်မယားက ဆေးမြစ်တွေ စုဆောင်းထားတတ်ကာ မြန်မာဆေးတွေဆိုလည်း တော်တော်စုံအောင် ဝယ်ထားတာရှိသည်။ ။

အချိန်မတော် ဘယ်သူဘာဖြစ်ဖြစ် သူတို့ သိလျှင် စေတနာပါပါ ကူ

ညီကြတာပဲဖြစ်သည်။ ။

“ပြတင်းပေါက်ကနေ မလှ လှမ်းခေါ်တော့ ငါ အိပ်ရာတောင် မဝင်ရသေးဘူး၊ ကိုပုရဲ့ အဖေအတွက် ဆေးမြစ်သွေးနေတာလေ၊ အဲဒါ ဘာဆေးမှ လည်း ယူမသွားရသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ သွားကြည့်ဦးမယ်ဆိုပြီး သွားလိုက်တာ ပြန်ကို မထလိုက်ရဘူး မမြရယ် ... ကြည့်နေတုန်း အသက်ထွက်သွားတာ ...”

အသုဘအိမ်မို့ ငိုသံတွေရော၊ တရားပြနှစ်သိမ့်နေကြတာရော စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ပါ။ ဒါကိုပဲ ဖြစ်ပျက်ရှုပြီး သင်္ခါရသဘောနဲ့ နှလုံးသွင်းနေရသည်။ ။

“နေ့မြင် ညပျောက်ကိုး မလှရယ် ...”

ဒေါ်မြရှင် စကားပြောနေတုန်း သားတော်မောင်နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ဝိုင်းထဲဝင်လာကြတာ မြင်လိုက်သည်။ ။ အသုဘအိမ်မို့ လူငယ်တွေက ဒီလိုပဲ ကူညီနေကျပါ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သားနဲ့ အဖွဲ့ကိုတော့ စိုးရိမ်စိတ်အနည်းငယ်နှင့် မကြာခဏာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ။ သူတို့ အဖွဲ့ထဲမှာ ငထွားက ခင်ဆုံနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေကြတာဖြစ်သည်။ ။

အသုဘအိမ်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဘတ်မှာ ခင်ဆုံတို့ အိမ်မို့ ဒါက သတိထားစရာ အချက်တစ်ချက် ...

“ဟေ့ကောင်တွေ မျက်လုံးမကစားနဲ့ အမြီးမနဲ့နဲ့ နော် ... ဒီထဲမှာ အရိုးမြရော ဘကြီးသောင်းရော ရှိတယ်ဟ ..”

သူတို့ ဝင်လာတည်းက လူကြီးတွေကလည်း လှမ်းကြည့်နေကြသဖြင့် အလှမ်းဝေးပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလှုပ်အောင်တောင် စကားမပြောရဲကြ

ထိုစဉ် တရုတ်ကြီးက သူတို့ ကို မီးဖိုချောင်ဘက်ကနေ လက်ယပ်ခေါ်နေသဖြင့် အုပ်စုလိုက် ရောက်သွားကြလျှင် ..

“အပျိုကြီး သရဲခြောက်လိုက်တာ ညက ဘယ်သူမှ မအိပ်ရဘူးတဲ့ ...”

“ဘုန်းရိပ်က ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ကာ ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ဒီမနက် အာရုံတက်တော့လည်း မျက်နှာတွေသစ်၊ ဆွမ်းချက်ဖို့ အိုးခွက်တွေ လှန်လှောနဲ့ ခင်ဆုံတို့ ဒီတိုင်းကြားနေရတာ ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“အပျိုကြီးက ခင်ဆုံကို ဆွမ်းတော်ချက်ဖို့ နှိုးနေကျလေ ...”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“မနက်က ခင်ဆုံရေလို့ လှမ်းခေါ်တာ နှစ်ခါ ..”

“အောင်မယ်လေး ...”

ညနေခင်း အလင်းရောင်ရှိနေသေးတာတောင် အောင်ကြီး ကြက်သီးထသလို တွန့်ခါသွားသည် ။ တရုတ်ကြီးက အောင်ကြီးကို မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ဒီအသံပဲ ..”

“ဘာလဲဗျ ...”

ချမ်းသာက ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် အောင်ကြီးကို ပန်းချင်းတိုက်ဖယ်ပြီး

ခပ်ကြွားကြွား ရှေ့တက်သည်။ ။

“ငါ ညက ကြားလိုက်တာ အဲဒီအသံပဲ၊ လုံးဝသေချာတယ်၊ မင်းတို့ ငါတို့ ခြံနားကို အချိန်မတော် ဘာလို့ ရောက်နေကြတာလဲ ...”

“အချိန်မတော်ပဲရောက်ရောက်၊ တစ်ညလုံးပဲနေနေ၊ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားတကယ်မြင်လို့ လား ..”

“မမြင်ပေမယ့် ...”

“ကိုတရုတ်ကြီး ...”

“ဘုန်းရိပ်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်ခေါ်ကာ ...”

“ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သွားလုပ်တော့ ...”

“အံ့မာ ... မင်းက ...”

“ မဟုတ်ဘူး လား ...”

“ဟွန်း ...”

ပက်ခနဲ ပြန်မပြောရဲတော့ဘဲ တရုတ်ကြီးက ဘုန်းရိပ်ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်သည်။ ။ ဘုန်းရိပ်က ခါးထောက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက အမြဲတမ်း အပြင်မှာ အိပ်တာနော် ...”

“အဲဒါ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သေးလို့ လဲ ... ဒီမှာ တရုတ်ကြီးက ... တစ်ခါပဲရမယ် ...”

“ခင်ဗျား စိန်ခေါ်ပြန်ပြီလား ...”

တရုတ်ကြီး တိတ်သွားပြန်သည်။ ။ ဘုန်းရိပ်က အလောင်းစင် ပြင်ထားသည့် ဆီ လက်ညှိုး ထိုးပြတော့လည်း မကြည့်မနေနိုင် ...

“ကျွန်တော်က မသာကို လမ်းထလျှောက်အောင်လည်း နှိုးနိုင်တယ် နော် ”

“ဘာ! ...”

ဒေါသနှင့် "ဘာ" တာ မဟုတ်ဘဲ လန့်ဖျပ်သွားသည့် "ဘာ" သံဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ တရုတ်ကြီးလောက် သရဲကြောက်တတ်တာမရှိပေ။ ညက အော်သံတစ်သံ သေချာကြားလိုက်၍ သာ လူသေသည့် အိမ်နဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ပြီး ဒီမှာ အပိုင် လာအစ်နေတာဖြစ်သည်။

ဘုန်းရိပ်စကားကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...

“ဘာလဲ .. မင်း ... မင်းက ... အောက်လမ်းဆရာလား ...”

“ကျွန်တော် ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ အကုန်လုပ်တတ်တာ ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မယုံရင်တော့ ...”

“တော်ပြီ ဟေ့ကောင် ... တေလေဂျိုပိုး ...”

ပွစိပွစိ ကျိန်ဆဲပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ ဘုန်းရိပ်က ပခုံးတွေ လှုပ်အောင် ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ရယ်၏။

“ဘုန်းရိပ် ...”

“ဘာလဲ ... လာမမေးနဲ့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး ...”

“ဟုတ်လို့ လား ... မင်း ...”

“အောင်ကြီးနဲ့ ငထွားက မယုံ ...”

ဟုတ်တယ်ပြောတိုင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ခေါင်းခါနေရင် ဟုတ်နေတာတွေ ရှိတတ်တာ ဘုန်းရိပ်ပဲဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကို

ယ့်သူငယ်ချင်းပေမယ့် သံသယက မပျယ် ...

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တဖြည်းဖြည်း နေညိုသွာသည့် ခပ်ပြာပြာ အလင်းရောင်အောက်မှာ အိမ်ရှေ့ထုတ်ထားသည့် အလောင်းက ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချထားသဖြင့် စင့်အောက်မှာ တိုးလို့ တွဲ လောင်း ...

သူတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တုန်း လေဝေသွားတော့ဆံပင်တွေက တလွန်လွန် လွဲယမ်းသွား၏။

မျက်နှာတွေ ပြိုင်တူလွဲလိုက်ကြပြီး ဘုန်းရိပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား စုပြုံကြည့်ကြသလိုလို ...

“ဘာကြည့်ကြတာလဲ ...”

ဘုန်းရိပ် သဘောပေါက်သွားကာ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ရယ်သံကြီးက ဟိန်းထွက်လာ၏။ ထိုအခါ ဧည့်သည် တွေထဲမှာ ထိုင်ငိုနေသည့် ဒေါ်လှလှရဲ့ ငိုသံတိခနဲ တိတ်ကျသွား၏။

“ကြည့်စမ်း ... ဒီကောင်လေး ...”

ဒေါ်မြရှင် အားနာရလွန်းကာ မျက်နှာဘယ်သွားထားရမှန်း မသိအောင်ပင်...။

အသုဘအိမ်ကို လာပြီး ဟားတိုက်ရယ်နေရလောက်အောင် ဒီကလေး အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိလှချေလား ...

အားလုံးသော မျက်နှာတွေ သူ့ဆီရောက်လာတာသိလျှင် ဘုန်းရိပ်၏ သွားအဖွေးသား မျက်နှာကြီး တစ်နေရာတည်းမှာ ဇက်ခိုင်သွား၏။

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး ဘုန်းရိပ် ...”

“မင်း ပါးစပ်ကြီး ပြန်ပိတ်လေ ...”

သူငယ်ချင်းတွေကပ်ပြီး လက်တို့ နေကြပေမယ့် ...

“အရိန်က မရတော့ဘူး ...”

ဒီတိုင်း မျက်နှာနှင့် မီးဖိုချောင်ဘက်ကို မှ င်သေသေလျှောက်သွားလိုက်သည်။ ကွယ်ရာမှာ ပြောချင်တာပြောကြ၊ အောင်ကြီးတို့ လည်း မျက်နှာတွေလွဲ ခေါင်းကုတ် ဖင်ကုတ်နှင့် ဘုန်းရိပ်ခြေ လှမ်းအတိုင်း လိုက်ကြလေသည်။

“မလွယ်ဘူးဟ ... တစ်ကြိမ်တစ်ခါရယ်မိတာလေးကို လှမ်းကြည့်ကြတဲ့ ဒေါသဗို့အားတွေ မနည်းဘူး ...”

ကွယ်ရာရောက်သည် နှင့် ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ရင်း ညည်းမိ၏။

“မင်းကလည်း မင်းပဲ ...”

“မင်းတို့ ကရော မိုးတောင်မချုပ်သေးဘူး ... ဒီလောက်ကြောက်ရလား ...”

“တော်ပြီဟေ့ ... ငထွားကိစ္စ ငါဘာမှ မလိုက်ပေးတော့ဘူး ..”

“အောင်ကြီးကွာ ... မင်း ... ဒီလိုတော့ မဖောက်နဲ့ လေ ...”

“မင်းတို့ က မကြောက်တတ်ဘူးလေ၊ ငါကကြောက်တယ်၊ မသာအိမ်ထိတော့ မခေါ်နဲ့ ကွာ ...”

“ဟဲ့ .. အောင်မယ်လေး ဒီနားမှာ ဘာကိစ္စတွေ လာတိုင်ပင်နေကြတာလဲ ...”

ဒေါသေးသေးက ယောင်းမကြီးကိုင်လျက် မီးဖိုချောင်ထွက်ကြည့်ပြီး ...

“အသုဘအိမ် လာပြီး အားကောင်းမောင်းသန် အကူအညီရမလား မှတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိစ္စ နဲ့ ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ် ဟုတ်လား၊ လာခဲ့ ... နောက်ဖေးမှာ ထင်းခွဲစရာတွေရှိတယ် ...”

“မင်း ... မင်းလိုက်သွား အောင်ကြီး၊ မိုးလည်း မချုပ်သေးဘူး၊ မသာက ရှေ့မှာ ဆိုတော့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတို့ က ရှေ့မှာ လိုအပ်တာလေးတွေ လုပ်ပေးရမှာ ...”

“ငတ္ထာ လိုက်သွားလိုက် ... ငါနဲ့ ဘုန်းရိပ် ...”

“အံ့မယ် ... လေးယောက်စလုံး လာခဲ့ကြ၊ ထင်းတုံးတွေက အများကြီး ...”

အောင်ကြီးတို့ ကိုကြည့်၍ ဘုန်းရိပ် ရယ်ချင်သွားကာ ...

“ကောင်းတယ် ... ဟား ... ဟ ..”

မျက်နှာကြီးမော့၍ အစွမ်းကုန်ရယ်လိုက်မိပြီးမှ သတိရသွား၏။

“ကောင်းလိုက်တာ အဲဒီပါးစပ်ကြီးဖြုလျက်သားနဲ့ ဒီတိုင်း ပြနေပါစေဗျာ ”

“ဟိ ... ဟိ .. ဟိ ...”

သွားစေပြီး ပခုံးတွေကျုံ့ရယ်တော့ အောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဒါက ရယ်နည်း နောက်တစ်မျိုး ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမယ့် ညှစ်ရယ်ရင်းနဲ့ လိပ်ခေါင်းထွက်ပါစေလို့ ကျိန်ရင် ရသေးတယ် ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

အသံတိုးတိုးနှင့် ဘုန်းရိပ် ဗိုက်နှိပ်ရယ်လေသည်။ ။

“ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ပို့သတဲ့ မေတ္တာကြောင့် ...”

“သေလိုက် ...”

* * *